

Skal USA være en slæbebåd i kølvandet på den britiske skibsfører?

Den 29. juni (EIRNS) – På et møde i præsident James Monroes regering den 7. november 1823 argumenterede den daværende udenrigsminister John Quincy Adams, kraftigt imod den unge amerikanske republiks foreslåede strategiske alliance med Storbritannien, som var blevet foreslået af den britiske udenrigsminister George Canning. “Det ville være mere ærligt og værdigt”, argumenterede Adams, “at erklære vores principper udtrykkeligt over for Rusland og Frankrig, end at komme ind som en slæbebåd i kølvandet på den britiske skibsfører.”

Mens vi nærmer os 246-årsdagen for uafhængighedserklæringen denne 4. juli, er det stadig den centrale politiske krig, der udkæmpes i USA i dag: mellem dem, der vil følge Storbritannien i forsvaret af deres bankerotte, transatlantiske finanssystem og deres ønske om krig på den ene side, og dem, der lokaliserer USA's identitet og interesser i det amerikanske system med højteknologisk, økonomisk udvikling og tilhørende internationalt samarbejde, som Lyndon LaRouche mest forbilledligt har anbefalet i den moderne tidsalder.

Det førstnævnte politiske udsyn, kom på dramatisk vis til udtryk i forbindelse med den faretruende fiasko, som NATO-topmødet i Madrid, Spanien, den 28.-29. juni udgjorde. NATO brændte på mødet alle resterende officielle broer til Rusland, proklamerede et nyt strategisk koncept om konfrontation med både Rusland og Kina, og annoncerede i øvrigt øgede militære indsættelser i hele Europa for yderligere at omringe Rusland – alt sammen under rammerne af fuld opbakning til Kiev-regimet i Ukraine.

(https://www.nato.int/nato_static_fl2014/assets/pdf/2022/6/pdf/290622-strategic-concept.pdf)

Den " krigsherre ", der definerer denne politik for et nukleart opgør med Rusland, er Storbritannien, hvis nye chef for generalstaben, general Sir Patrick Sanders, talte på Royal United Services Institute's Land Warfare Conference den 28. juni, for at annoncere en politik om at være "utvetydigt parat til at kæmpe for NATO's territorium", da "hvis vi ikke formår at afskrække [Rusland], er der ingen andre alternativer, i betragtning af omkostningerne ved et potentielt modangreb og den dertil knyttede nukleare trussel".

"Slæbebåden" i den eskalerende konflikt blev spillet af USA's nationale sikkerhedsrådgiver Jake Sullivan, der samme dag fortalte journalisterne, at NATO's nye strategiske koncept "vil beskrive den trussel, som Rusland udgør, i klare vendinger", og at Kina også udgør en "mangesidet udfordring". Derfor, sagde han, "vil USA og NATO forstærke deres styrkeposition på den østlige flanke" – dvs. øge tilstedeværelsen af tropper og udstyr i den østlige del af Europa betydeligt, i en kampstilling mod Rusland.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov drog den eneste mulige konklusion. Ruslands argumenter gennem år og endda årtier, om behovet for at respektere "princippet om sikkerhedens udelelighed" – dvs. at alle nationers sikkerhedsinteresser skal respekteres og opfyldes – har været "forgæves". Da Ruslands bekymringer "fuldt ud ignoreres på arrogant vis", vil Rusland drage de nødvendige konklusioner.

Men det er ikke slutningen på historien – langt fra.

I Europa står nationer som Tyskland over for 15-25 % nedbrud af deres fysiske økonomier i år, da det antirussiske sanktionsregime – som er påkrævet af de desperate bestræbelser på at holde det bankerotte transatlantiske finanssystem i live – fører til drastiske nedskæringer på energi, fødevarer og andre vigtige nødvendigheder. Politisk set er krisen ved at nå kogepunktet i befolkningen. I syd vender mange nationer sig mod de muligheder, der åbner sig med Kinas Bælte- og Vej-

Initiativ, og med den bebudede udvidelse af BRIKS-gruppen. Og i USA finder en oprørske befolkning politiske svar på deres fortvivlede forvirring, i aktiviteter som dem, der udføres af LaRouche-partiets kandidat til posten som amerikansk senator fra New York, Diane Sare, og i Schiller Instituttets netop udsendte "Call for an Ad-Hoc Committee for a New Bretton Woods System", hvis forfatter og første underskriver er Helga Zepp-LaRouche.

https://schillerinstitute.nationbuilder.com/call_for_an_ad-hoc_committee_for_a_new_bretton_woods_system

Frem for alt er der en voksende anerkendelse – både i USA og i udlandet – af den amerikanske statsmand og økonom Lyndon LaRouches unikke budskab. Som det blev udtrykt meget velformuleret i et Telegram-indlæg den 27. juni af Sergey Glazyev, medlem af det russiske Videnskaberne's Akademi og minister med ansvar for integration og makroøkonomi i den Eurasiske Økonomiske Kommission:

"For et kvart århundrede siden beviste vor tids dybeste tænker, L. LaRouche, det uundgåelige i det vestlige finanssystems kollaps, der er bygget på finansielle pyramider og bobler, den generelle afskrivning af gæld og nulstilling af derivater. Han opfordrede til, at der skabes et nyt finanssystem, som skal tjene behovene for en udvidet reproduktion af realøkonomien."

Skal USA så være en slæbebåd i kølvandet på den britiske krigsherre? Ikke hvis Lyndon LaRouche har noget at sige om det.

POLITISK ORIENTERING den 29. juni 2022: Vi skal have et Nyt Bretton Woods international kreditsystem for økonomisk udvikling og for at forhindre flere krige.

Med formand Tom Gillesberg

Et udbrud af fornuft på utænkelige områder? Vind kampen for et nyt paradigme!

Den 28. juni 2022 (EIRNS) – Mellem den grundlæggende umulighed af en ukrainsk “sejr”, den smertefulde økonomiske ødelæggelse forårsaget af sammenbruddet af det fremherskende, transatlantiske finanssystem og økonomiske paradigme og demonstrationen af et muligt nyt paradigme, som senest blev fremvist på det nylige BRIKS-Plus-møde, er et gennembrud af fornuft muligt, og en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur for verden er en realitet!

Mens NATO samles til topmødet i Madrid, har CNN nødtvungent måttet indrømme, at private drøftelser i Det Hvide Hus

bekræfter, hvor dårligt det faktisk går for NATO med krigen i Ukraine. Op til topmødet har den tyrkiske præsidents embedsværk fremsat en klar erklæring om, at mens nogle nationer søger at bruge Ukraine-konflikten som et middel til at svække og skade Rusland, har Tyrkiet søgt og tilstræber fortsat, at finde en forhandlingsløsning for at afslutte den militære operation.

Hvad vil fremtiden bringe?

Den pompøse NATO-chef Jens Stoltenberg erklærer, at Rusland og Kina er trusler mod NATO's "værdier" og "retsstatsprincippet". Vanvittige love og kommercielle beslutninger er målrettet Kina i forbindelse med Xinjiang. Michelle Bachelet, FN's højkommisær for menneskerettigheder, blev angrebet – af institutioner, der græder krokodilletårer – for ikke at have fordømt Kina tilstrækkeligt efter sin rejse til den pågældende region. Hvorledes vil disse fromme menneskerettighedsforkæmpere reagere på hendes kommissions rapport om, at et årti med konflikt i Syrien har kostet næsten 307. 000 civile syrere livet?

Der er en grænse for hykleri, for et uddøende paradigmes magt, som kun består af pisk og ingen gulerod.

Der opstår et tidspunkt i menneskets liv, hvor store forandringer kan realiseres gennem en dedikeret indsats i det, der kan forekomme at være et øjeblik.

Lad os gøre nutiden til et sådant øjeblik, ved at samle verden om Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouches initiativ for omgående at indkalde til en international krisekonference – et nyt Bretton Woods!

Li Xing, ph.d.: Kinesisk forslag til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur:

Xi Jinpings forslag fra april om en ny international sikkerhedsarkitektur, Bælte- og Vej-Initiativet og det Globale Udviklingsinitiativ

København, den 28 juni 2022. Li Xing, ph.d.: Kinesisk forslag til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur:

Xi Jinpings forslag fra april om en ny international sikkerhedsarkitektur, Bælte- og Vej-Initiativet og det Globale Udviklingsinitiativ.

Tale til Schiller Instituttets seminar i Danmark og Sverige, den 25. maj 2022: For en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for alle nationer, ikke en styrkelse af geopolitiske blokke. NEJ til at afskaffe forsvarsforbeholdet. NEJ til Sverige og Finland i NATO

Ordstyrer Michelle Rasmussen: Næste taler er Li Xing, som er direktør for Forskningscentret for udvikling og internationale Forhold ved Aalborg Universitet i Danmark. Han har en ph.d. i dette emne. Li Xing er professor ved Institut for politik og Samfund og Det Samfundsvidenskabelige Fakultet og er desuden

forfatter. Ordet er dit.

Li Xing: Først og fremmest vil jeg gerne takke dig, Michelle, og takke Schiller Instituttet i Danmark for at have inviteret mig til at deltage i dette seminar. Jeg har virkelig lært meget af de foregående taleres analyser, især af Helga, Jens Jørgen Nielsen og Jan Øberg. De er langt større eksperter i Ukraine-sagen end undertegnede. Jeg vil forsøge at give et perspektiv fra et kinesisk synspunkt. Jeg husker, at Jens startede med at fortælle om det at blive ældre og om den historiske udvikling af hans erfaringer.

Det samme gælder for mit vedkommende. Da jeg kom til Danmark, var jeg 25 år gammel, og kan nu se håret blive gråt. På det tidspunkt, det var i firserne, var Kina i gang med økonomiske reformer, i den meget tidlige fase. Kina var meget fattigt, målt på alle områder, men i dag er Kina meget mere avanceret, meget mere udviklet og har opnået stor succes på alle niveauer. På sin vis har tingene ændret sig.

På det tidspunkt, for 40 år siden, var der ingen, der betragtede Kina som en trussel. Men i dag kan man se en række vestlige medier, der dæmoniserer Kina og bagvasker Kina. Så jeg tænker, hvad er der galt med disse ting? Der må være noget, der ændrer sig, fordi Kinas magt gjorde Vesten meget bange, eller af andre årsager. Helga har bidraget med en stor mængde analyser.

Emnet i dag handler om den internationale sikkerhedsorden. Det er meget vigtigt for mig, fordi jeg er professor i internationale relationer. Jeg mener virkelig, at dette emne er ekstremt vigtigt og aktuelt.

Først og fremmest vil jeg gerne tale om Kinas holdning til krigen i Ukraine. De førende vestlige medier beskriver Kinas standpunkt som akavet. Måske forekommer den faktisk at være meget akavet. Ifølge min fortolkning kan den kinesiske holdning til Ukraine-krigen fortolkes som en mønt bestående af

to sider. På den ene side handler det om suverænitet, om territorial integritet. Krigen påvirker naturligvis Ukraines suverænitet og territoriale integritet.

Men på den anden side af mønten er det præcis det, som Helga og Jens Jørgen omtalte. Hvad er de faktorer, som udløste Ruslands adfærd? Var Ruslands handling udtryk for den amerikanske model med præventivt selvforsvar? For under antiterrorkrigene brugte amerikanerne præventive angreb, præventivt selvforsvar som et argument, som en slags forsvar for deres krigspolitik. Så vi er nødt til at forstå, hvorfor Kinas holdning beskrives som værende akavet.

Vi må ikke glemme, at Kina og Rusland lige før krigen havde en fælles erklæring, hvor begge parter faktisk meget klart erklærede, at de vil støtte hinanden med hensyn til den anden parts nationale sikkerhedsspørgsmål. For Ruslands vedkommende er det krisen i Ukraine, og for Kinas vedkommende er det Taiwan-spørgsmålet. Begge parter var også enige om, at NATO's udvidelse betragtes som en omringning af Rusland, hvilket er en sikkerhedsmæssig bekymring for Rusland. De to lande var også imod en amerikansk ledet militærlejr eller sikkerhedslejr i det asiatiske Stillehavsområde. Man kan sige, at den kinesiske holdning består af to aspekter, men at den er mere sympatisk over for den russiske part. Dette er min fortolkning.

Jeg mener også, at Helgas udlægning af fejlen ved den nuværende sikkerhedsstruktur, som hun kalder geopolitik, hvilket betyder, at en blok af nationer forsøger at definere eller har defineret deres interesser over for en anden blok af nationer – det betyder, at når man danner blokke, føler man sig sikker, men man får modstanderen på den anden side til at føle sig usikker. Dette udgør dilemmaet.

Jeg finder faktisk, at Helgas synspunkt er helt i tråd med den kinesiske præsident Xi Jinpings forståelse af manglerne ved den nationale sikkerhedsorden i dag, og det, som Xi Jinping

for nylig på en konference kaldte en blokbaseret sikkerhedsstruktur. Han betegnede det også som gruppepolitik, blokkonfrontation, små kredsløb. Man kan se, at både Helgas og Xi Jinpings forståelse af manglerne i den nuværende sikkerhedsarkitektur er ganske identiske.

Hvis jeg skal foretage en dybdegående analyse – hvad er der så helt præcist galt med den nuværende sikkerhedsstruktur? Det vil sige, hvis man betragter venstre side, har man NATO, og man kan se NATO's udvidelse i hele denne historiske periode siden 1990'erne. I dag taler vi om Finland og Sverige, og nu skal Danmark stemme om, hvorvidt landet skal tilslutte sig en europæisk hær, en slags uafhængigt sikkerhedsorgan, men det er mere eller mindre også inden for samme struktur som NATO. Det er gruppepolitik, blokpolitik.

På højre side kan man se, at vi har andre typer af blokbaserede sikkerhedsstrukturer: Five Eyes [efterretningsalliancen bestående af Australien, Canada, New Zealand, Storbritannien og USA]. Inden for Five Eyes er der AUKUS med tre lande: Storbritannien, Australien og USA, som udgør en endnu mindre gruppe. Måske mener de, at Canada og New Zealand ikke er stærke nok til at modstå Kina. Måske har man ikke tillid til dem. Disse tre lande danner en endnu mindre kreds.

Så er der Quad: Indien, USA, Japan, Australien. Der er Indo-Pacific Security Dialogue. Biden var i Sydkorea for et par dage siden, og folk begynder at tale om, hvorvidt Sydkorea bør være en del af Quad-området.

Der er tale om multilaterale blokke, men der er også bilaterale blokke. Der er Japan-USA eller Sydkorea-USA. Der er også Australien-USA. Alle disse lande omgiver Kina og forsøger på en eller anden måde at holde Kina i skak.

Hovedproblemet ved denne type sikkerhedsstruktur er det vi kalder sikkerhedsdilemma-spiralen, hvilket betyder, at lande

kan risikere at blive destruktive over for hinanden. Hvis land A reagerer på noget, vil land B styrke sin kapacitet til at modvirke land A. Så bliver land A bekræftet af land B's handling. Så er land A nødt til at investere yderligere i militære midler. Dette er en slags dilemma-spiral, som er meget destruktiv. De foregående talere har tidligere forklaret det.

Jeg er professor i internationale relationer, og mange i dette publikum forstår ideen om en international orden. Når vi taler om den internationale orden, starter vi med den Westfalske Fred, og Helga nævnte også den Westfalske Traktat fra 1648. Den Westfalske Konference eller "den Westfalske Orden" blev betragtet som den første internationale orden, en regelbaseret orden baseret på to hovedprincipper: staters suverænitet og territorial integritet.

Disse to hovedprincipper blev også indskrevet i FN's charter. Da USA eller de allierede lande, efter Anden Verdenskrig oprettede FN, sammen med Bretton Woods-systemet, indgik disse to grundprincipper i FN's charter.

Desværre følte de sig efter Den kolde Krig, hvor USA var førende i Vesten, meget begejstrede. De blev fuldstændig indlejret i denne triumf-mentalitet, og denne form for mentalitet blev teoretiseret eller begrebsmæssigt forestillet af Francis Fukuyama, den amerikanske politolog, som "historiens afslutning". Nu skulle Vesten bestemme. Der er ingen alternativer. Det liberale demokrati efter amerikansk forbillede og den liberale kapitalisme er den eneste vej. Derfor er USA og Vesten ligeglade med den Westfalske Orden. Den er ikke betydningsfuld. Vi ser, hvad der sker. Vi har bombningen af Jugoslavien eller Irak-krigen, farvede revolutioner: den orange revolution, tulipanrevolutionen, rosenrevolutionen, alle disse revolutioner. Hvor er de grundlæggende principper i den internationale orden: suverænitet og territorial integritet? Nej. Det er typiske interventionsbaserede revolutioner.

Nu undres jeg virkelig meget. Med hensyn til krigen i Ukraine taler alle europæiske lande, alle vestlige lande om suverænitet og territorial integritet. Jeg overvejer, hvad med disse revolutioner og interventionisme? Jeg erindrer, at under alle disse farverevolutioner var et af argumenterne, at hvis statsledere ikke er dygtige, hvis de ikke overholder vestlige standarder for demokrati og menneskerettigheder, så bør de afsættes. Det er den samme logik, som Putin måske har i tankerne, at hvis han føler, at Ukraine skaber et sikkerhedsdilemma for ham, så vil han fjerne det. Er dette en dobbeltmoral?

Nu bevæger vi os ind i den fremtidige verdensorden. Hvad vil verdensordenen udgøre? Jeg har den opfattelse, at der vil være tale om et system med flere ordener. Det er et af de projekter, jeg er involveret i, og vi har fået støtte til at teoretisere om den fremtidige verdensorden, som vil være en multi-orden, ikke én verdensorden med forskellige poler, men en multi-orden, dvs. grupper af lande, der er allieret med én stor magt langs kulturelle, identitetsmæssige og historiske linjer. Er det den verden, som vi kommer til at se? Det aner jeg ikke.

Jeg er nødt til at understrege, hvad løsningen er fra Kinas perspektiv. Præsident Xi Jinping holdt en tale på Boao Forum for Asien den 27.-28. april, hvor han understregede et par nøglepunkter som led i sit globale sikkerhedsinitiativ. Han påpegede vigtigheden af fælles, omfattende, samarbejdsorienteret og bæredygtig sikkerhed, fordi en bredt baseret sikkerhed ikke er holdbar. Han påpegede også, at det blokbaserede NATO er et produkt af Den kolde Krig. Vi bør opgive Den kolde Krigs mentalitet. Vi bør modsætte os unilateralisme og gruppepolitik og arbejde for en fredelig løsning af kriser.

Vi bør afvise dobbeltmoralen. Jeg har netop påpeget dobbeltmoralen. Vi bør endvidere modsætte os unilaterale sanktioner. Dæmoniseringen af Rusland er et aspekt, og

sanktionerne mod Rusland er et andet aspekt, fordi der ikke er nogen sanktioner, som er godkendt af FN. Det er EU's eller Vestens egne sanktioner. Kineserne og Xi Jinping gjorde desuden opmærksom på, at ikke-indblanding i interne anliggender er et af principperne. Jeg kan huske, at Jan Øberg talte om de fem principper for fredelig sameksistens, og dette er et af principperne.

Kina foreslog, at vi skal opbygge en afbalanceret, effektiv og bæredygtig sikkerhedsarkitektur.

Jan og Helga talte netop om udvikling, og at vi skal samarbejde om dette. Det kinesiske koncept er, hvis jeg forstår det korrekt, at der skal være en stærk sammenhæng mellem sikkerhed og udvikling. Sikkerhedskonceptet går i bund og grund ud på at hæve sig over en ensidig sikkerhed og søge fælles sikkerhed, gennem gensidigt fordelagtigt samarbejde. Det er et begreb, der er etableret på grundlag af fælles interesser, og det er befordrende for sociale fremskridt.

Den kinesiske opfattelse er, at der ikke er nogen udvikling uden sikkerhed, og at der heller ikke er nogen sikkerhed uden udvikling. Det gælder begge veje. Kina ser økonomisk udveksling som en vigtig vej til samarbejde. Sikkerhed og udvikling hænger i det store og hele sammen. De kan ikke adskilles.

Hvis man ser på Kinas internationale forbindelser, er størstedelen af Kinas eksterne forbindelser, og de vigtigste karakteristika for Kinas eksterne forbindelser, økonomi og handel. Meget lidt er baseret på sikkerhedsspørgsmål. F.eks. Kinas "Ét bælte, én Vej" [Bælte- og Vej-Initiativet], som Helga nævnte. Hvis man ser på "Ét bælte, én Vej" i forhold til den USA-baserede Indo-Stillehavsstrategi, er den helt anderledes. Kinas Et bælte, en Vej fokuserer på transport, infrastruktur, handel, investeringer, energi osv. Hvorimod strategien for Indo-Stillehavsområdet, omfattende fire lande: Indien, USA, Japan og Australien, handler om sikkerhed,

militær og forsvar. Biden har et topmøde i dag med ASEAN-lederne, og det er tydeligt, at ASEAN-lederne nægter at vælge side, fordi Kina er deres største økonomiske partner. Australien har fået en ny regering. Lad os vente og se, om Australien vil ændre de politiske holdninger.

Bælte og Vej fokuserer på sammenhængskraft. Jeg kan huske, at Jens Jørgen, Jan eller Helga talte om sammenhængskraft. Det er ekstremt vigtigt. I øjeblikket er Kina ved at bygge højhastighedstog i Sydøstasien, og måske vil det senere sprede sig yderligere. Nu har vi i Asien den største handelsblok, der hedder (RCEP). Hvis man ser på statistikkerne, kan man se, at det er den største økonomiske blok, hvilket betegner et frihandelsområde. Dette er Kinas ambitioner. Det er Kinas visioner og mål. Økonomisk udvikling, økonomisk forandring og handel.

I dag er resultatet meget tydeligt. Kina er den største økonomiske partner for 128 lande ud af 190 lande, ironisk nok inklusive vores allierede, inklusive USA's nære allierede, som er imod Kina. Hvis man ser på ASEAN, er Kina deres største økonomiske partner. Hvis man betragter Afrika, Latinamerika og selv EU i dag, er Kina EU's største handelspartner. Selv Quad, en slags sikkerhedsalliance mod Kina. Hvert land i Quad har Kina som sin største økonomiske partner. Dette er dilemmaet i dag. Så hvis man ønsker at tale om økonomisk afkobling? Jeg mener ikke, at det er så let.

Konklusionen er nu, at økonomisk udvikling og sikkerhed er sammenflettet og også indlejret i hinanden. Den eksisterende internationale arkitektur, sikkerhedsarkitekturen, lægger for stor vægt på den militære dimension. Medmindre verden prioriterer at afhjælpe den globale fattigdom og udvikling, kan sikkerhed på lang sigt forblive uløseligt.

Krigen i Ukraine skaber våbenudgifter i Europa og underminerer udviklingsbistanden til verdens fattigste lande. Nu er de europæiske lande begyndt at øge deres våbenudgifter og også

øge udgifterne til flygtninge i Europa, hvilket indebærer, at de tilmed vil skære i bistanden til de fattigste lande. Se på USA's militærbudget – 813 milliarder i år under Biden-regeringen. USA's internationale bistand udgør kun 4 % af dets militærudgifter.

Jeg tror ikke, at verden vil blive fredelig uden økonomisk udvikling. Konklusionen er, at økonomisk udvikling langt hen ad vejen er den bedste form for konfliktforebyggelse og konfliktløsning. Jeg tror, at Kina kæmper for at få verden til at bevæge sig i retning af denne opfattelse.

Jeg ved, at Kina ikke er perfekt. Der er en række problemer, en del fejl, en del svagheder, som vi kan diskutere. Men jeg anser den overordnede retning, som Kina kæmper for, for at være optimal og befordrende for verdensfreden.

Tak, fordi I lyttede med.

Fire internationale topmøder i juni

Den 26. juni 2022 (EIRNS)-Der afholdes fire store internationale topmøder i den sidste uge af juni, som i høj grad opsummerer de udfordringer, som planeten står over for i øjeblikket. BRIKS-topmødet, som Kina var vært for, sluttede den 24. juni og præsenterede et perspektiv på fremtiden – en fremtid baseret på udvikling og samarbejde for at løse de alvorlige økonomiske og strategiske kriser, som menneskeheden står over for. Det blev efterfulgt af EU-topmødet, derefter det igangværende G7-topmøde i Tyskland og endelig NATO-mødet, der er planlagt til den 28.-30. juni i Madrid – disse tre er alle opsatte på at videreføre et bankerot og konfliktskabende

system, med centrum i City of London og Wall Street.

En leder i den 24. juni-udgave af Kinas Global Times beskrev essensen af problemet: "Vi kan se to særskilte forslag til global styring ... og menneskehedens fremtidige skæbne afhænger i høj grad af resultatet af dette historiske kapløb... Verden er endnu en gang kommet til en skillevej. Fred eller krig? Udvikling eller tilbagegang? Åbning eller lukning? Samarbejde eller konfrontation?"

(<https://www.globaltimes.cn/page/202206/1268977.shtml>)

Lyndon LaRouche forudså ikke blot dette for årtier siden, men kom samtidig med de politiske løsninger, som stadig er tvingende påkrævet. I sin artikel af 26. maj 2006 "The Governments Are Collapsing: The Cities of the Plain", udtalte LaRouche ligeud:

"Den nuværende økonomiske form som følge af dette fremadstormende sammenbrud af systemet, opstod ikke inden for realøkonomien: den fysiske økonomi, til forskel fra det rent pengepolitiske system. Krisen kunne stoppes ved at sætte kilden til problemet, det nuværende monetære-finansielle verdenssystem, under konkursbehandling, hvis dette blev gjort i fællesskab af et relevant hold af samarbejdende nationale regeringer. Under de nuværende omstændigheder er pengepolitikernes valgmuligheder, løse penge eller stramme penge, former for politisk onani, ligesom fåreagtige, messende rituelle henvisninger til "udbud og efterspørgsel". For dem, der tror på en realøkonomi, dvs. en fysisk økonomi, snarere end at være en del af den fraktion, der er med i noget pengepolitisk pladder, er løsningen på krisen det samme princip, som er udtrykt i de foranstaltninger, der med succes blev truffet af USA's præsident Franklin Roosevelt... Lidenskaben for at få opfyldt målet for ens øjeblikkelige begær uden at betale for det, er blevet den fremherskende form for spidsfindighedens herredømme i vores nyere tid." (https://larouchepub.com/lar/2006/3321cities_of_plain.html)

Oberst Richard Black: “USA fører verden ud i atomkrig”.

Interviewet er udgivet af Schiller Institute d. 26. april 2022 på denne video.

Interviewet er oversat til dansk af Jens Kristian Bech Pedersen og udgivet i NewSpeek den 15. juni 2022. Det kan læses i engelsk transskription på dette link.

MB: Goddag. Jeg hedder Mike Billington (MB) fra Executive Intelligence Review og Schiller Institute.

I dag sidder jeg her sammen med oberst og senator Richard Black (**Oberst RB**), der har gjort tjeneste i 31 år i det amerikanske Marinekorps og i den amerikanske hær. Og som derefter har siddet i Virginia House of Delegates fra 1998 til 2006, og i staten Virginia Senate fra 2012 til 2020. Oberst Black vil få lejlighed til i løbet af interviewet selv at beskrive sin militære tjeneste.

Så velkommen til oberst Black.

Vi har USA, UK og NATO, som protesterer mod Rusland i den krig, der foregår i Ukraine, og vi har den økonomiske krig, der bliver ført direkte imod Rusland; og dette bliver ledsaget af en informationskrig, der har til formål at dæmonisere Rusland og særligt præsident Vladimir Putin.

Et ofte gentaget billede er, at de russiske militære styrker udfører grusomme aktioner med mord på civile, ødelæggelse af beboelsesområder – og ofte henviser man til de russiske militære operationer i Syrien (*OA: fra 2015 og fremefter*), og påstår, at de har gjort de samme ting i Syrien, og især imod Aleppo. Disse skulle være formodede eksempler på deres

krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden.

Oberst Black, du har været en førende international talsmand, der gennem mange år har afsløret løgnene om, hvad der foregik i Syrien og under krigen mod Syrien. Så lad mig for det første spørge: Hvordan og hvorfor blev Rusland involveret militært i Syrien? Og hvordan står dette i kontrast til USA's og NATO's formodede retfærdiggørelse af deres militære intervention i Syrien?

Forskellen på USA's og Ruslands krigsførelse i Syrien

Oberst RB: Ja, lad mig begynde med at gøre vore lyttere opmærksom på, at jeg er meget patriotisk. Jeg meldte mig frivilligt til Marinekorpset. Og jeg meldte som frivillig til at deltage i Vietnam-krigen, hvor jeg kæmpede sammen med Marinekorpset i de blodigste kampe under hele krigen; som helikopterpilot gennemførte jeg 269 kampmissioner med min helikopter. Min helikopter blev under fire af missionerne ramt af luftværnsild. Jeg kæmpede derefter i Vietnam som infanterisoldat i Første Marine Division. Og under én de halvfjerds kamppatrulje-opgaver, som jeg deltog i, blev begge mine radiomænd dræbt, og jeg selv blev såret, mens vi med et modangreb forsøgte at redde en marineenhed, der var blevet omringet i en fremskudt stilling.

Så jeg er meget pro-amerikansk. Jeg var faktisk selv en del af NATO, og jeg var rede til at dø i Tyskland for at forsvare det land mod et angreb fra Sovjetunionen.

Men jeg føler ikke, at – – – hvad jeg vil sige er, at Rusland er overhovedet ikke Sovjetunionen. Folk forstår ikke dette, for medierne har ikke gjort det klart. Men Rusland er ikke en kommunistisk stat; Sovjetunionen var derimod en kommunistisk stat.

Aleppo

Altså, der er især én påstand, som jeg har hørt, og som specielt har irriteret mig, måske på grund af mine erfaringer

i Syrien. Forstår du, jeg har været i byen Aleppo. Aleppo er den største by i Syrien; eller det har den i det mindste været, før krigen begyndte. Der blev udkæmpet et enormt militært slag i og omkring Aleppo. Nogle kalder det den syriske krigs "Slaget om Stalingrad"; og det er ikke en dårlig sammenligning. Det var en frygtelig og voldsom kamp, som fandt sted fra 2012 til 2016. Under al form for kamp i by er enhver militær styrke tvunget til at ødelægge bygninger. Bygninger bliver sprængt i stumper og stykker i et uhyre massivt omfang; og dette sker hele tiden, mens kampene kæmpes, og også når de genoptages efter en kamppause.

Forstår du, jeg har bevæget mig gennem Aleppos gader, mens der stadig foregik kampe omkring mig. Jeg har stået og kigget ud igennem de revner, der var imellem sandsækkene, over imod de områder, der var behersket af fjenden. Jeg har stået oppe på de kampvogne, der var blevet skudt itu, og har oplevet den slags ting.

Hvad jeg ved, og som jeg kan fortælle om Aleppo, er, at Rusland havde en ejendommelig modvilje mod at blive inddraget i krigen i Syrien. Krigen begyndte i 2011, da USA foretog en operativ indsættelse af strategiske efterretningsenheder, og begyndte at koordinere med Al Queda og andre terrorgrupper. Vi havde også været stabile støtter af Al Queda i lang tid, før krigen formelt begyndte. Vi støtter tilmed Al Queda i dag, hvor de er blevet trængt sammen i Idlib-provinsen (OA: i det nordvestlige syrien).

CIA har sendt forsyninger til dem under den hemmelige operation Timber Sycamore; vi har givet dem alle de panserværnsvåben og luftværnsmissiler, som de har. Vi har altid brugt Al Queda som stedfortræder-enhed (OA: proxy-enhed) for vore landstyrker. Al Queda har sammen med ISIS udført kampmissioner for USA, og har gjort det sammen med et stort antal tilknyttede organisationer, der på en måde indbyrdes udveksler kampstyrker med hinanden. Vi har Den Frie Syriske Hær (OA: oprørshæren i Syrien) og dens soldater, der

bevæger sig uhindret og vedvarende fra ISIS til Al Queda og videre til Den Frie Syriske Hær.

Vores mål var at styrte Syriens lovlige regering

Det var altså os, der startede denne krig. Men USA har en strategisk politik, der går ud på at anvende stedfortræderenheder, når der skal føres krig. Vores mål var at styrte Syriens lovlige regering. For at opnå dette brugte vi stedfortræder-soldater, der var de mest voldelige af alle terrorister.

Noget ganske lignende sker for øjeblikket i Ukraine. Men lad os vende tilbage til Aleppo. Med den syriske hær, der kæmpede sammen med Hizbollah, som var meget effektiv, og nogle styrker, der var blevet organiseret af Iran, så var Syrien virkelig noget af en indviklet forestilling, der skulle styres af de syriske generaler. De havde udkæmpet denne voldsomme bykamp, en meget brutal og morderisk kamp; og de havde kæmpet den i fire år, førend Rusland overhovedet gik ind i krigen. Så efter fire års kampe var Aleppo præget af enorme ødelæggelser.

På dette tidspunkt fik Rusland en opfordring fra Syriens lovlige regering til at gå ind i krigen. Men i modsætning til de oplysninger, vi fik fra mange af medierne, gik de ikke ind i krigen med landstyrker. Jo, de havde nogle få landbaserede enheder; de havde enheder fra militærpolitiet, nogle få artillerienheder, nogle få specialoperationsenheder og en del militærrådgivere og den slags. Men de gik ikke ind med nogen betydelig landstyrke.

Derimod var der en meget betydelig og effektiv luftstyrke, som støttede det syriske luftvåben. Men det var i virkeligheden først i krigens sidste år under slaget om Aleppo, i krigens sidste år, at russerne gik ind i krigen. Deres luftvåben var meget effektiv, og det på et tidspunkt, hvor de syriske styrker havde opnået en ganske betydelig nedslidning af terrorenhederne. De russiske styrker var derfor i stand til at

afgøre udfaldet af krigen. Aleppo blev dermed den afgørende sejr under hele den syriske krig.

Men at lægge skylden på russerne for den massive ødelæggelse, der foregik i Aleppo, er ganske bizart; for russerne var der slet ikke, var slet ikke til stede, da dette skete. Dette er simpelthen blot en del af den propaganda-fortælling, som har været ganske effektiv i Vesten. En fortælling, der er gået ud på at dæmonisere Rusland, og at fremsætte påstande uden substans og hold i virkeligheden. Men folk husker ikke de historiske kendsgerninger omkring disse ting, som er ret komplekse. Så nej, Rusland var ikke i nogen henseende ansvarlige for den massive ødelæggelse af byen Aleppo.

MB: Hvordan vil du sammenligne de krigsmetoder, som Rusland har brugt, i modsætning til de metoder, der er anvendt af USA og dets allierede i Syrien?

USA's terrorprægede militærstrategi under krigen i Syrien

Oberst RB: Ja, først og fremmest er det amerikanske engagement, USA's krig imod Syrien, en aggressionskrig. Vi indsatte vort strategiske efterretningsvæsens yderst hemmelige operationsenheder fra CIA's center for specialaktiviteter; det er en slags James Bond-fyre fra CIA. De er totalt machiavellistiske; de vil gøre hvad som helst; der gælder ingen grænser for disse fyre. Dem sendte vi ind i Syrien. Og det var os, der startede krigen i Syrien. Der var slet ikke krig, før vi sendte CIA ind for at koordinere med Al Qaeda-elementer.

Så vi startede krigen.

Og vi var ikke blevet inviteret til Syrien. I Syrien havde USA i realiteten overtaget to større områder, hvoraf det ene var et ret stort område. Floden Eufrat afgrænser omkring en tredjedel af den nordlige del af Syrien. USA invaderede dette område; vi indsatte faktisk landtropper i området, hvilket var illegalt i forhold til enhver gældende international lov. Det

var rent ud sagt en erobring.

Dette var tilmed noget, der blev omtalt af John Kerry, som dengang var udenrigsminister. Han var frustreret over de enorme sejre, som Syriens væbnede styrker vandt over Al Queda og ISIS; og han udtalte, at "vi må efter al sandsynlighed gå over til plan B."

Han offentliggjorde ikke, hvad plan B gik ud på, men det afslørede over tid. Plan B var den amerikanske erobring af dette nordlige område af Syrien. Betydningen af erobringen af dette område af Syrien er, at det er brødkurven for hele det syriske folk. Det er dér, der avles hvede. Syrien havde faktisk et overskud af hvede, og folk fik en god ernæring i Syrien før krigen. Men vi havde til hensigt at fjerne hveden for at fremkalde hungersnød i det syriske folk.

Det andet, vi var i stand til, var at overtage hovedparten af de nationale olie- og gasfelter; de fandtes også i dette nordlige område af Syrien på den anden side af floden Eufrat. Og ideen var, at ved at stjæle olien og gassen ville vi blive i stand til at nedlukke transportsystemet. Og samtidig ville vi blive i stand til i de syriske vinterperioder at lade den syriske befolkning fryse ihjel.

Disse mennesker levede i mange tilfælde i de rene ruindynger i de områder, hvor terrorist-hærene havde gennemført deres angreb med motoriserede divisioner, fuldstændigt havde ødelagt byerne, og overladt menneskene til at overleve i små lommer af ruindynger. Vi ønskede at udsulte menneskene og lade den syriske befolkning fryse ihjel. Dette var plan B.

Beslaglæggelsessanktioner

Men nu er sagen, at vi på et tidspunkt blev frustrerede. Hvorfor er syrerne, dvs. de bevæbnede syrere i dette meget lille land, på én eller anden måde så ukuelige? De kæmper imod to tredjedele af verdens samlede militære og industrielle styrke. Hvordan er det overhovedet muligt for et land med 23

millioner mennesker at modstå en sådan styrke i mere end et årti? Så vi besluttede, at vi måtte gribe til barskere handlinger; ellers ville vi totalt miste Syrien. Derfor indførte Kongressen beslaglæggelsessanktioner (*OA: USA Freeze and Seize Operations*). Disse beslaglæggelsessanktioner var de mest brutale sanktioner, der nogensinde er pålagt et land.

Jeg vil sige, at ikke engang under Anden Verdenskrig var nogen sanktioner så strenge, som disse sanktioner imod Syrien. Vi var i krig mod Syrien. Vi gennemførte en flådeblokade mod landet. Vi devaluerede deres valuta gennem det internationale Swift-betalningssystem; og gjorde det dermed umuligt for dem at købe medicin eller lægebehandling. Så vi oplevede fx syriske kvinder, der udviklede brystkræft, sådan som vi også oplever det her i vort eget land. Men i modsætning til vort eget land, hvor brystkræft er blevet forholdsvis let at behandle, lukkede vi af for forsyningerne af medicin. Syriens kvinder ville så dø af brystkræft, når de ikke kunne opnå den medicinske behandling, fordi vi ved hjælp af Swift-systemet havde smadret deres valuta.

En af de sidste ting, vi gjorde – og beviserne på det er meget vage – men der var en meget mystisk eksplosion i en libanesisk havneby (*OA: 4. august 2020*). Det var en kolossal eksplosion, hvor en skibsladning af ammoniumnitrat-gødning sprang i luften. Eksplosionen dræbte hundredvis af libanesere, sårede flere tusinde mennesker, knuste Libanons økonomi og vigtigst af alt ødelagde det Libanons banksystem, der var et af de få livlinier, som Syrien havde tilbage. Jeg mener ikke, at denne eksplosion var et rent uheld; jeg mener, at den var planlagt og organiseret; og jeg har mistanke om, at CIA havde kendskab til, hvilket land der udførte denne handling for at ødelægge havnen i Beirut.

Men hele vejen igennem alt dette ser man den machiavellistiske tilgang, hvor vi anvender ubegrænsede magtmidler og grænseløs vold. Og på samme tid kontrollerer vi de globale medier i en sådan udstrækning, at vi udrydder al diskussion om, hvad der

virkelig foregår. Manden og kvinden på gaden tror, at alt er fint, og at alt sker af altruistiske årsager. Men sådan er det ikke.

MB: Under en del af din militære tjeneste var du auditør, og du var i en periode chef for Hærens Kriminalafdeling (*OA: dansk Auditørkorpset*) i Pentagon. Hvad mener du ud fra denne funktion og ud fra den internationale og militære lovgivning om den måde, som disse beslaglæggelsessanktioner blev udført på?

USAs støtte til ISIS og Al Queda i Syrien

Oberst RB: Jeg gjorde ikke tjeneste med ekspertise i international lov. Jeg var ekspert i militær kriminalitet. Men jeg vil sige, at det at føre krig mod en civilbefolkning er en meget alvorlig forbrydelse inden for lovbestemmelserne om krigsførelse. Én af de ting, vi gjorde, da vi allierede os med Al Queda, og nu og da også med ISIS, ja, vi bekæmpede jo ISIS på en meget voldsom måde, men vi gjorde samtidig det, at vi anvendte dem imod den syriske regering. Vi har altid arbejdet sammen med terroristerne; de var kernen i vores krigsførelse. Det var én af de politiske mål, som vi fulgte.

Inden for den ekstreme version af islam, wahabismen, var der den opfattelse, at man ejer den kvinde, som man i krig erobrer med sin stærke højre hånd. Denne opfattelse daterer sig tilbage til det syvende århundrede. Så vi fremmede denne bevægelse, der støttes af terrorister fra hundreder af lande; de kom til Syrien; de tilsluttede sig ISIS, de tilsluttede sig Al Queda og Den Frie Syriske Hær, alle disse forskellige grupper.

Og én af de ting, som de vidste, da de ankom, var, at de efter loven var berettigede til at myrde ægtemændene – jeg taler ikke om militærfolk, jeg taler om civile mennesker – de havde lov til at myrde ægtemændene, slå dem ihjel og havde derefter lov til tage deres kvinder i besiddelse og eje dem og deres børn. Og de gjorde dette i et enormt omfang. Så det var et

voldtægtsfelttog, der fandt sted; et organiseret felttog med henblik på voldtægt over hele landet Syrien.

Der opstod faktisk slavemarkeder i nogle af de områder, hvor disse oprørere befandt sig. De havde prislister over de forskellige kvinder, og ret interessant lå de højeste priser på de yngste børn. Der var nemlig et stort antal pædofile, og disse pædofile ønskede at eje små børn. For ifølge de love, der gjaldt for dem, havde de tilladelse til at voldtage disse børn igen og igen. De havde tilladelse til at voldtage de kvinder, som de havde stjålet fra de dræbte soldater eller de dræbte civile; og tilladelse til eje, købe og sælge dem imellem hinanden.

Dette foregik, ja, jeg siger ikke, at CIA skabte denne politik; men CIA forstod, at dette var en udbredt fremgangsmåde, og de lod det foregå, de kritiserede det aldrig på nogen måde.

Dette var meget frygteligt. Jeg talte med præsident Assad (*OA: i Syrien*) i 2016. Jeg havde dengang besøgt nogle af kampzonerne i hovedstaden, og jeg mødte så præsidenten, og han fortalte mig, at de på dette tidspunkt i parlamentet arbejdede med at få vedtaget en ændring af lovgivningen om statsborgerskab. De havde altid fulgt de islamiske love, som sagde, at et barns statsborgerskab bestemtes af faderens statsborgerskab. Men der var mange, titusinder, hundredtusinder af syriske kvinder, der var blevet gjort gravide af disse terrorister, som var hentet ind i Syrien. Det var derfor nødvendigt at ændre lovgivningen, så børnene fik syrisk statsborgerskab, og ikke skulle sendes tilbage til deres ISIS-far i Saudi-Arabien eller Tunesien. De kunne holdes tilbage i Syrien. Jeg kontrollerede det senere, og denne lov blev virkelig vedtaget og sat i kraft.

Men det viser blot den anden side af grusomheden. Når vi kæmper disse krige, lægger vi ingen begrænsninger på de grusomheder og på den umenneskelighed, som vi er rede til at

påføre mennesker. Vi lægger dermed så store lidelser på dem, at det på én eller anden måde vil ende op med at regeringen styrtes. Og ende med, at vi måske tager deres olie, tager deres ressourcer.

MB: Hvilket klart er den politik, der også følges af den siddende amerikanske regering mod Rusland i dag.

USA's udvidelse af det amerikanske imperium og klapjagt på Rusland

Oberst RB: Ja, ja. Rusland er måske velsignet med flere naturlige ressourcer end noget andet land på jorden. De er en meget stor producent af korn, olie, aluminium, gødningsstoffer; af et umådeligt stort antal stoffer, som udgør sammenhængen i hele den globale økonomi. Og der er uden tvivl folk, der ser på dette og tænker: Forstår du, hvis vi på én eller måde kan opsplitte selve Rusland, vil der blive skabt formuer og billionærer i dusinvis. Og det har en vis attraktion. Vi har bestemt set, at noget af dette allerede har fundet sted på den måde, at udenlandske interesser har overtaget Ukraine og har tilegnet sig deres enorme ressourcer.

Men vi begyndte en klapjagt på Rusland, næsten straks efter at Sovjetunionen gik i opløsning i 1991. Sovjetunionen opløste sig selv; Warszawa-pagten opløste sig selv. Og ulykkeligvis var én af historiens store tragedier, at vi fejlede ved ikke at opløse NATO. NATOs eneste formål var at forsvare os mod Sovjetunionen; Sovjetunionen eksisterede så ikke længere. NATO stod dengang frontalt over for Warszawa-pagten, og så var Warszawa-pagten forsvundet, den eksisterede ikke længere. Der var ikke længere noget formål i, at NATO fortsat skulle eksistere; men vi bevarede NATO. Og NATO kunne ikke eksistere, medmindre den havde en fjende.

Rusland var desperat efter at blive en del af Vesten. Jeg mødtes med direktøren for Gazprom, den største virksomhed i Rusland; det var kort tid efter Sovjetunionens undergang (OA:

år 1991). Han beskrev for mig, hvordan de kæmpede for at give deres medier en lige så stor frihed, som de havde i Vesten. Og de opfattede os som meget mere frie og åbne, end vi var. Og han sagde, forstår du, vi har et problem; for vi har dette oprør i Tjetjenien, som er en del af Rusland. Og han fortalte, at de tjetjenske oprørere sendte videoer til russisk tv, og de viser så disse oprørsvideoer på russisk tv, fordi det nu engang er sådan, ytringsfriheden virker. Jeg sagde: Hvad for noget? Holder du mig for nar? Offentliggør I de fjendtlige propagandafilm? Ja, svarede han; er det ikke sådan, I gør i USA? Nej, sagde jeg, under Anden Verdenskrig fik vi fat på direktøren for Associated Press (*OA: stort nyhedsbureau*); ham satte vi i spidsen for krigstidens censuraktiviteter. Og der blev sat meget stramme rammer.

Men dette er blot et enkelt eksempel på, hvordan russerne kæmpede med problemerne. De gik fra at være et officielt ateistisk land til at blive netop den mest kristne større nation i Europa. Og det i høj grad. Ikke blot var befolkningen den mest kristne ud af alle større lande i Europa, men selv regeringen var en stor støtte for kirken, en stor støtte af den kristne tro.

De ændrede deres forfatning for at slå fast, at ægteskab var en forening mellem én mand og én kvinde. Og de blev meget restriktive omkring den praktiske mulighed for abort. De satte en stopper for oversøiske adoptioner, hvor nogle mennesker rejste til Rusland for at adoptere små drenge til brug for uetiske formål. Så Rusland er blevet en totalt anderledes kultur.

Under alle omstændigheder har USA denne mangeårige strategi, denne politisk-militære strategi, der går ud på at udvide vort imperium. Vi gjorde det i Mellempøsten, hvor vi forsøgte at skabe et stort neokolonialistisk imperium. Det endte med at hænge i laser. Befolkningerne ønskede det ikke. Og det synes, som om det er dømt til på et tidspunkt at blive udslettet – men det vil måske bestå i de næste hundrede år. Men i hvert

fald er vi klar til at gøre noget lignende, efterhånden som vi bevæger os videre mod øst, faktisk op til den russiske grænse.

MB: Så USA's og Storbritanniens holdning til krigen i Ukraine har i løbet af disse få uger ændret sig fra ikke blot at støtte krigen, men at opnå sejr for enhver pris. Dette har udenrigsminister Austin og flere andre erklæret. Og de pumper enorme mængder af ikke blot defensivt, men også offensivt militært våbenmateriel ind til Kiev-regimet. Hvad vil konsekvenserne være af en sådan politik, sådan som du ser det?

Ukrainerne som USA's stedfortrædere i den krig, som USA ønsker i Ukraine

Oberst RB: Jeg tror, at dette helt sikkert vil medføre én ting, nemlig at et kolossalt antal ukrainske soldater vil dø til ingen verdens nytte. En masse russiske soldater vil dø til ingen verdens nytte. De er unge mennesker. Du ved, unge mennesker drager afsted i krig. Jeg selv drog afsted i krig som et ungt menneske. Man tror, at alt, hvad dit land foretager sig, om det er rigtigt eller forkert, at alt, hvad dit land foretager sig, er helt fint. Det knuser mit hjerte, når jeg ser ansigterne på unge russiske drenge, der er blevet skudt ned – i nogle tilfælde på en meget kriminel måde af ukrainske styrker. Og på samme måde ser jeg også ukrainske unge mænd, som er blevet slagtet på slagmarken.

Vi er ligeglade! USA og NATO, vi bekymrer os ikke for, hvor mange ukrainere der dør. Vi bekymrer os ikke for de civile, ikke for kvinder, ikke for børn, ikke for soldater. *Vi er ligeglade.* Det er ligesom blevet en stor fodboldkamp. Forstår du, vi har vort hold. De har deres hold, hurra, hurra. Vi ønsker at opnå den største målscore og gøre den større og større. Og, forstår du, vi er ligeglade med, hvor mange af vore spillere der bliver krøblinge på kamppladsen, bare vi vinder.

Nu er vi i gang med at overføre groteske mængder af våben. Og det har bevirket aktiestigninger hos Raytheon, der producerer

missiler, og hos Northrop Gumman, der producerer fly og missiler. Alle disse militærindustrier er blevet ganske kolossalt pumpet op økonomisk ved hjælp af skatte-dollars. Jeg tror ikke, at det i sidste instans vil komme til at ændre på resultatet. Jeg tror, at Rusland vil få overtaget. Ukrainerne står i en meget vanskelig strategisk situation i øst.

Men hvis man ser på den måde, dette har udviklet sig på, anstrengte præsident Putin sig ganske kraftigt for at standse kursen mod krig i december 2021. Han gik så langt, at han over for NATO lagde skriftlige forslag på bordet, fredsforslag, der skulle afdramatisere hele situationen. For på dette tidspunkt var Ukraine i gang med at opmarchere sine militære styrker for at angribe Donbas. Så Putin forsøgte at standse dette. Han ønskede ikke krig. Og NATO gik fejl af det hele, man afviste Putins forslag, tog det aldrig seriøst og gik aldrig ind i seriøse forhandlinger.

Putin kunne se, at bevæbnede ukrainere med våben til at dræbe russiske styrker praktisk talt stod på grænsen til Rusland. På dette tidspunkt besluttede han at slå først. Man kunne tydeligt se, at dette ikke var noget forberedt og planlagt angreb. Dette var ikke et angreb lige som Hitlers angreb på Polen (0A: i 1939), hvor man som tommelfingerregel skal have en overlegenhed i styrkeforholdet på 3:1, når man angriber. Man skal opmarchere tre gange så mange kampvogne, artilleripjecer, fly og soldater som den modsatte part. Da Rusland invaderede, var det faktisk sådan, at de gik ind med, hvad de havde, og hvad de kunne skrabe sammen med kort varsel. Og de var i undertal over for ukrainerne. De ukrainske styrker bestod af ca. 250.000 mand. Russerne havde måske 160.000. Så i stedet for at have tre gange så mange styrker, havde russerne faktisk færre tropper end ukrainerne. Men russerne var tvunget til at angribe for at forsøge at forebygge den krig, der var ved at tordne sig op, og hvor ukrainerne havde opmarcheret deres store styrker imod Donbas.

Det er sådan, at Donbas ligger lige op til den russiske

grænse. I Ukraine er det netop det område, som ikke ville støtte den revolutionsregering, der gennemførte kuppet i 2014, og som styrtede Ukraines regering. Dette område nægtede at underlægge sig den nye revolutionsregering i Ukraine. Dette område med den russiske befolkning erklærede sig derfor selvstændigt. Og Ukraine havde opmarcheret deres enorme hærstyrker for at angribe Donbas. Rusland var følgelig nødt til at invadere for at forebygge det angreb, som Ukraine havde planlagt. Og man kan se, at Rusland håbede meget på, at de ville være i stand til at gennemføre denne specialoperation uden at de derved påførte ukrainerne urimelige tab; for de betragter, eller de betragtede i det mindste dengang ukrainerne som slaviske brødre, som de ønskede at have gode relationer til.

Men der findes et berømt foto med en russisk kampvogn, som var blevet standset af en folkemængde på omkring 40 civile mennesker. Disse mennesker var bare gået ud for at blokere vejen, og kampvognen standsede. Jeg kan bare fortælle dig, at i Vietnam, hvis vi havde oplevet en flok mennesker, der stod i vejen for en amerikansk kampvogn, der skulle forbi på vejen, så ville denne kampvogn aldrig have sagnet farten; ikke det mindste! Den ville ikke engang have brugt dythornet, den ville ikke have gjort noget som helst; ville ikke engang have affyret advarselsskud. Den ville bare fortsætte. Og jeg tror, at dette er meget typisk – jeg kritiserer ikke amerikanerne. Jeg var der selv og jeg deltog selv i kampene, og jeg ville sandsynligvis selv have fortsat med kampvognen og være brasat lige igennem.

Men hvad jeg siger, er, at de russiske regler for magtanvendelse (*OA: obersten bruger det militære udtryk 'rules of engagement'*) var meget, meget forsigtige. De ønskede ikke at skabe stærkt had og fjendskab. Russerne invaderede ikke, for at – – – de bombede ikke el- og energisystemerne, mediesystemerne, drikkevandssystemet, broer og så videre. De forsøgte at skåne Ukraines infrastruktur, fordi de ønskede

Ukraine tilbage til normale forhold. De ønskede dette overstået, og komme tilbage til dagligdagen. Men det lykkedes ikke. Ukrainerne ydede uventet hård modstand. De ukrainske soldater kæmpede med stor, stor tapperhed, stort mod. Så, derfor – – -. Nu er det hele kørt op i en spids, og det er blevet meget mere alvorligt.

Men det er overraskende at betragte situationen og se, hvordan Rusland har luftoverlegenhed. De har ikke ødelagt jernbanesystemerne; de har ikke ødelagt energiproduktionen. Der er så mange ting, de ikke har ødelagt. De har aldrig bombet bygningerne i centrum af Kiev, Ukraines hovedstad. De har ikke bombet parlamentsbygningen. De har været utroligt tilbageholdende med disse ting, idet de har håbet imod håb, at der kunne opnås fred.

Men jeg tror ikke – – – jeg tror ikke, at Ukraine har noget som helst at gøre med beslutningen om fred eller krig. Jeg tror, at beslutningen om fred eller krig bliver taget i Washington DC. Så længe vi ønsker denne krig fortsat, vil vi fortsætte denne krig; og vi vil bruge ukrainere som stedfortrædere, og vi vil kæmpe til den sidste døde ukrainer.

MB: Hvordan kunne du forestille dig, at en mulig krig mellem USA og Rusland ville bryde ud? Og hvordan ville det være?

Vestens konstante krigseskalation i Ukraine og dumdristige kurs mod en atomkrig

Oberst RB: Hvis vi går tilbage til Første Verdenskrig, ved vi jo, at denne krig startede i 1914 med snigmordet på ærkehertugen af Østrig-Ungarn. Han og hans hustru blev dræbt. Drabet på disse to mennesker fremkaldte en dominoeffekt af alle disse alliancer, af vrede og mediehysteri. Og førend det hele var forbi, var 14 millioner – mener jeg, det var – mennesker blevet slået ihjel. Det er altid vanskeligt at finde de rigtige tal, men i hvert fald, det var et enormt antal millioner af mennesker, der døde på grund af dette.

Vi bliver nødt til at være meget bevidste om risikoen ved at lege disse tag-fat-lege. Fx så vi, at de tyrkiske medier offentliggjorde en artikel, der blot fortalte, at der ved Mariupol var iværksat en stor belejring, som russerne endte med at vinde. Det eneste område, som russerne ikke havde erobret, var det velkendte stålværk.

Der er (OA: indtil medio maj 2022) en masse ukrainske soldater, der er omringet derinde. Og nu er det kommet for dagen, at der tilsyneladende er halvtreds franske officerer, der også er spærret inde i dette stålværk sammen med ukrainerne. De franske soldater har deltaget i kampene, og har styret slagets gang. Og dette har været holdt skjult, ultrahemmeligt, på grund af det franske præsidentvalg, der netop var i gang. Hvis det franske folk havde vidst, at der var et stort antal franske officerer spærret inde, og som sandsynligvis ville dø inde på dette stålværk, så ville det franske valg have fået et andet udfald: Marine Le Pen ville have vundet. Derfor var det meget vigtigt for hele den dybe stat, at det ikke blev afsløret for offentligheden, at de franske officerer var til stede på stålværket.

Vi ved, at der er NATO-officerer til stede i Ukraine som rådgivere i landoperationerne og så videre. Vi løber den risiko. Men nu er det mit gæt – og dette er et gæt, for jeg kan tage fejl – men flagskibet for den russiske flåde i Sortehavet, skibet *Moskva*, blev sænket efter at være blevet ramt af sø-missiler. Mit gæt er, at disse missiler, ja, jeg mener, at der er stor sandsynlighed for, at disse missiler blev affyret af franskmænd. Jeg kan selvfølgelig tage fejl, men disse missiler er så ultrasensitive og så farlige for vore skibe, at jeg ikke tror på, at NATO ville betroe disse missiler til ukrainerne eller til nogen som helst andre. Jeg tror, at de nødvendigvis må fastholdes under NATO's kontrol og kun anvendes i NATO operationer. Jeg mener derfor, at det er sandsynligt, at det var NATO-styrker, der faktisk sænkede *Moskva*.

Man kan se, at vi gennemfører disse ubesindige aktioner; og vi øger indsatsen hver eneste gang – jeg tilhører tilfældigvis det Republikanske Parti – men vi har i USA's senat to republikanske medlemmer, der har sagt, at "tja, vi bliver måske nødt til at bruge nukleare våben mod Rusland." Det er vanvittigt. Jeg mener, at det er vigtigt, at folk begynder at diskutere, hvad en atomkrig vil komme til at betyde.

Men nu må man forstå, hvordan det er, vi amerikanere tænker: "Orh, vi er store, vi er barske og vi har alt dette materiel." Rusland er stort set sammenlignelig med USA hvad angår atomvåben. De har supersoniske missiler; det har vi ikke. Disse missiler kan virkelig undgå at blive opdaget i tide; og de kan affyres fra Rusland og nå San Francisco, Los Angeles, Chicago, Detroit, Baltimore, Washington D.C. og New York City.

Hvis man blot tænker på Virginia, hvor jeg tilfældigvis bor, og der opstod en atomkrig – – – og husk på, at russerne også har en meget stor og effektiv flåde af atomubåde, der ligger lige uden for USA's kyst. Disse ubåde medfører et stort antal missiler med atomspræghoveder, og de er i stand til at undvige alle vore forsvarssystemer. Så i Virginia, hvis vi bare ser på denne stat, hele den nordlige del af Virginia ville i bund og grund blive udslettet. Der ville næppe være noget menneskeligt liv tilbage i amterne Loudoun, Prince William, Fairfax, Arlington, Alexandria. Pentagon ligger i amtet Arlington: Pentagon ville simpelthen være gjort til en glødende masse af smeltet sand. Der ville ikke være noget liv tilbage. Og der ville heller ikke være levende mennesker i miles omkreds. Lige på den anden side af Potomac-floden ligger nationens hovedstad; der ville ikke være noget liv tilbage i nationens hovedstad. Bygningen Capitol vil være forsvundet for stedse. Alle monumenterne, alle disse glørværdige genstande – intet ville være tilbage.

Hvis vi ser på Virginias kyst, har vi Norfolk Flådebase og vi har Port of Norfolk. Vi har her den største ophobning af flådemagt på jordens overflade. Det er her, vi har anbragt

alle vore hangarskibe, vore atomubåde, alle disse ting. Der ville ikke være noget som helst, der overlever. Der ville *intet* være tilbage af alle disse flådekapaciteter.

Og man kan fortsætte dette scenarium. Vi kan tale om New York City, og sandsynligvis også selve bykernen i New York. Ikke blot ville alle være blevet slået ihjel; det ville sikkert også være umuligt for mennesker at bo i New York City flere hundreder af år frem i tiden. Byen ville ikke blot være ophørt med at være et sted for det vibrerende menneskelige liv, men byen ville være blevet helt udslukt i måske et halvt årtusinde; den ville ikke kunne genopstå i nogen civiliseret form.

Vi er nødt til at forstå alvoren i det, vi foretager os

Vi er nødt til at forstå alvoren i det, vi foretager os. Hvis måske det, der foregår i Ukraine, var et spørgsmål om liv og død for USA, så ville det være noget ganske andet. Da Sovjetunionen placerede deres missiler på Cuba, som var rettet ind imod USA, var det helt bestemt værd at tage risikoen; for det skete lige på vore grænser og det truede os. Det var en kamp, der var værd at kæmpe, og en risiko, der var værd at tage. Russerne står i en situation, der er et nøjagtigt spejlbillede af Cuba-situationen. For dem afhænger Ruslands overlevelse af, om de kan forhindre NATO i at rykke yderligere frem, helt ind i Ukraine, helt frem til Ruslands grænser. De har ikke råd til *ikke* at tage denne kamp. De kan ikke tillade sig ikke at vinde denne krig.

Så jeg mener, det at lege med denne konstante krigseskalation i et område, der virkelig ikke har nogen betydning for amerikanerne – – – Ukraine er uden betydning for amerikanerne; landet har ingen indvirkning på vort daglige liv. Og alligevel spiller vi dette dumdristige spil, som udgør en stor risiko for menneskers liv i USA og Vesteuropa for ingenting! For absolut ingenting!

MB: Mange højerestående officerer forstår helt sikkert de

konsekvenser, som du netop har beskrevet på en hårrejsende måde. Der er nogle officerer, der taler rent ud af posen i Italien, Frankrig og Tyskland, og som advarer mod at følge en kurs, som kunne føre til atomkrig. Men hvorfor hører vi ikke i USA sådanne røster fra højerestående officer – pensionerede, måske – som fortæller, hvad du fortæller her i dag?

Farerne for krig forties af de højerestående militære ja-sigere i USA

Oberst RB: Ser du, der har været en kolossal forringelse af kvaliteten af højerestående officerer. Denne forringelse går tilbage til, ja, i hvert fald 1990'erne. Vi havde meget, meget dygtige højerestående officerer på den tid, hvor jeg var i aktiv tjeneste – jeg forlod tjenesten i 1994 – folk af fremragende kvalitet. Men efterfølgende skete der det, at præsident Clinton overtog embedet; og senere fik vi Obama. Nu har vi fået Biden. Og de lægger et meget stærkt politisk filter over de militære officerer. Vi har fået en mængde militære "ja-sigere." Disse folk er ikke mennesker, der først og fremmest ofrer sig for USA og vort folk. De ofrer sig mest for deres karrierer og mulighed for at danne netværk med andre militære officerer, når de bliver pensionerede. Der findes et meget stærkt netværk, der kan hjælpe militære generaler ind i tænketanke, hvor de kan fremme krig, ind i organisationer som Raytheon og Northrop Grumman og alle disse forsvarsorganisationer, hvor de kan få plads i bestyrelserne og lignende.

Så du kommer til at betale noget af en personlig pris, hvis du siger: "Hej, stop! Krig er ikke i det amerikanske folks interesse." Hvis vi skabte en større kvalitet hos enkeltpersoner, så ville vi have folk, der havde mod til at sige: "Jeg er ligeglad med, hvad det personligt koster mig." Men det er meget vanskeligt at komme ind i rækkerne af højerestående officerer, hvis du er en person, der ledes af principper og patriotisme og hengivenhed for befolkningen i vor nation. Det er bare ikke sådan, det virker. Og på et

kritisk tidspunkt får vi brug for en præsident, der vil tage fat og ryste træet, og bevirke, at en masse af disse mennesker falder ned fra træet; for de er farlige. De er meget farlige for Amerika.

MB: Helga Zepp-LaRouche (OA: *grundlægger af Schillerinstituttet*) og Schiller Instituttet plæderer for det synspunkt – og vi har den 9. april 2022 holdt en konference med dette som tema – at den eneste måde, hvorpå vi virkelig kan standse dette fald ned i helvede og ned i et nukleart holocaust, er ved at skabe en fredsordning, der svarer til Den Westfalske Fred. I dette tilfælde i form af en international konference for at sikre en ny sikkerhedsstruktur og en ny udviklingsstruktur med ret til udvikling for alle lande. Og ganske som Den Westfalske Fred skal det være en konference, hvor alle sidder med ved bordet, anerkender landenes forskellige interesser, deres suverænitetsskrav, og gensidigt anerkender andres suverænitetsskrav, og hvor de tilgiver tidligere tiders forbrydelser.

Alt andet end dette vil bevare verdens opdeling i blokke, der er på krigsfod imod hinanden. Jeg spurgte før om, hvad det er, der forhindrer generaler i at tale frit ud om situationen. Og nu vil jeg så også spørge dig: Hvad vil det kræve at få amerikanere til at anerkende, at vi både kan og skal sætte os ned sammen med russerne og kineserne og med alle andre nationer, for at skabe en virkelig retfærdig verden, der er baseret på respekt for mennesket og på retten til udvikling og sikkerhed?

Hvad er sandheden om krigsforbrydelser i Ukraine-krigen – Butja?

Oberst RB: Jeg tror desværre, at der skal enorme lidelser til, for at tvinge dette frem, ganske som der var forud for Den Westfalske Fredsordning. En atomkrig ville kunne gøre det; eller et økonomisk sammenbrud af hidtil usete dimensioner, fx som et resultat af den tøjlesløse trykning af pengesedler, som vi har kastet os ud i over de seneste tyve år. Jo, der er

ting, der ville kunne fremkalde en total forandring af holdningen til sikkerhed. Men netop nu er medierne så fuldkomment censurerede og så ensidige, at den amerikanske befolkning virkelig ikke har nogen forestilling om behovet for noget i den retning. Det vil blive vanskeligt.

Og, forstår du, netop på dette område er der sket noget interessant. Her i vort land ville man tro, at hele verden er imod Rusland. Men det er den ikke. Faktisk er der i verden flere større lande, som nærmest støtter Rusland i denne krig, for det første Kina, men så også Brasilien, og så er der også Sydafrika, Saudi Arabien – en lang række lande. Indien også. Indien står som en meget stærk støtte for Rusland. Vi har selv denne ide om, at vi på én eller anden måde står med en overordentlig retfærdig sag. Men en stor del af verden kan slet ikke se, at den er retfærdig; og en stor del af verden accepterer heller ikke den seneste propaganda om krigsforbrydelser, hændelserne i Butja. Det er formentlig den hændelse, der står allerøverst i diskussionerne om krigsforbrydelser.

Hvad skete der så i Butja? Der var blevet optaget en videofilm af et køretøj, der kørte ned ad gaden i Butja. Butja var blevet erobret tilbage fra russerne. Og for hver 30 meter eller deromkring lå der en dræbt person, som havde hænderne bundet på ryggen med strips. Dette blev ikke offentliggjort, førend fire dage efter at ukrainerne havde generobret Butja.

Vi vidste nærmest ingenting om selve hændelsen. Faktisk havde vi ikke engang bevis for, at menneskene var blevet dræbt. Men forudsat at de var blevet dræbt, så vidste vi ikke, hvor det var sket. Vi vidste ikke, hvem disse mennesker var. Vi vidste ikke, hvem der havde dræbt dem. Heller ikke, hvorfor de var blevet dræbt. Ingen kunne levere et troværdigt motiv for, at det skulle være russerne, som havde dræbt dem.

Russerne holdt Butja besat i en måned. Hvis de havde til hensigt at dræbe disse mennesker, hvorfor dræbte de dem så

ikke i løbet af denne måned? Og hvis nogen har til hensigt at dræbe en flok mennesker, ville de så ikke samle disse mennesker på ét sted og skyde dem ned samlet på det sted? Hvorfor skulle de spredes langs med en vej, og over halvanden kilometer hen ad vejen?

Hvad vi derimod ved, er, at fire dage efter at borgmesteren i Butja glædestrålende havde bekendtgjort, at byen var blevet befriet, fire dage efter at den ukrainske hær havde indtaget byen, og den ukrainske hærs enheder for specialpropaganda var der også, netop da var der pludselig disse døde mennesker på vejen. Hvorfor var de der ikke, da russerne var der? Hvorfor fandt man dem først, da russerne var forsvundet?

Hvis jeg skulle se på dette som en simpel og almindelig kriminalsag, og jeg skulle forelægge sagen for Divisionen for Kriminelle Undersøgelser eller FBI, Militærpolitiet eller noget lignende, ville jeg sige: "Ok, for det første, lad os se på ukrainerne." Mit gæt ville være – og man starter med en fornemmelse, når man går i gang med at efterforske en forbrydelse – min fornemmelse er, at ukrainerne dræbte disse mennesker, efter at ukrainerne igen havde overtaget byen, og efter at de havde set sig omkring og sagt: "Ok, hvem var venligtsindede over for de russiske tropper, da russerne var her? Vi henretter dem." Det ville være mit gæt. For jeg kan ikke se noget motiv for, at russerne bare skulle have dræbt nogle få mennesker på deres vej ud af byen.

Ingen stiller kritiske spørgsmål til denne hændelse

Og ingen stiller kritiske spørgsmål til denne hændelse; for mediehusene er så monolitiske. Men vi har nogle kendsgerninger; vi ved fra udtalelser af en ukrainsk hospitalsleder – den fyr, der styrede hospitalet – han pralede med, at han havde give strenge ordrer til alle sine læger om, at når sårede russiske krigsfanger og sårede fra kampene blev bragt ind, skulle de *kastres*.

Dette er bestemt en forfærdelig krigsforbrydelse, iværksat med

en udtalelse fra en hospitalsleder. Og den ukrainske regering sagde: "Vi skal nok finde ud af lidt om, hvad der er sket," som om det ikke er nogen særlig stor ting. Jeg kan ikke komme i tanker om noget mere forfærdeligt, om nogen mere forfærdelig krigsforbrydelse, jeg nogen sinde har oplevet.

Og hvor kunne man høre om det? På ABC, på MSNBC eller CNN eller Fox News? Ikke en lyd! Og dog er beviserne ubestridelige.

Vi har et andet videoklip, hvor man ser et samlepunkt for krigsfanger, hvorfra ukrainerne ville føre krigsfangerne videre til et centralt afhøringscenter – og her er der tale om en syv minutter lang video – og i videoen ser man så, at de ukrainske soldater simpelthen skød alle krigsfangerne ned på stedet. De havde omkring tredive af disse sårede russiske soldater liggende på jorden, nogle af dem var tydeligvis ved at dø af deres sår. Og nogle af dem havde ukrainerne givet plasticposer over hovederne. Disse fyre ligger så dér, nogle af dem dødeligt sårede og med deres hænder bundet bag ryggen med strips; liggende sådan har de altså plasticposer over hovedet, så det er vanskeligt for dem at få vejret. Og de kan ikke få deres hænder fri, så de kan tage poserne af for at få luft.

I slutningen af videoen kommer ukrainerne kørende med en varevogn, hvori der er tre uskadte russiske krigsfanger. Da de tre mænd stiger ud af varevognen, skyder ukrainerne uden den mindste betænkning eller tøven to af disse mænd ned; de faldt sammen lige foran kameraet. Og den tredje mand falder på knæ og beder dem om, at de vil skåne ham. Så skyder de også ham ned. Dette er forbrydelser. Og de blev ikke tilbagevist af den ukrainske regering. Men man ville ikke nogensinde kunne få at vide, at det er sket. Jeg vil sige dig ligeud, at indtil nu er de eneste bevislige – jeg siger ikke, at der ikke sker krigsforbrydelser på begge sider – jeg siger kun til dig, at de eneste forbrydelser, hvor jeg har set, at der findes ret uafviselige beviser på krigsforbrydelser, er blevet begået på

den ukrainske side.

Man hører ofte fortalt, at, ja, så har russerne ødelagt det ene og så har de ødelagt det andet. Jamen, så er jeg nødt til at fortælle dig om de krige, som vi amerikanere kæmpede, da vi invaderede Irak. Vi udnyttede effekten af " Shock and Awe" (OA: egtl. "chok og rædsel" – et krigsførelsesprincip om det massive og altudslettende bombardement som led i krigens terror). Vi ødelagde praktisk talt alt i Irak, alt, der havde nogen betydning. Vi bombede både militære og civile mål uden at skelne særligt meget imellem dem. Koalitionen gennemførte 100.000 sorties på 42 dage (OA: én sortie er én kamp- eller bombemission for ét fly).

Det kan man så sammenligne med russernes indsats, der har gennemført 8000 sorties over omtrent den samme periode. 100.000 amerikanske sorties over for 8000 på ca. den samme tid. Jeg tror, at russerne har haft til hensigt at være mere selvkritiske i deres udvælgelse af mål. Hvor vi derimod fór ud, for at – – – filosofien om Shock and Awe er, at man ødelægger alt, hvad der er nødvendigt for at opretholde menneskeligt liv og for at et bysamfund kan fungere. Man smadrer vandforsyningen, de elektriske systemer, varmforsyningerne, olie- og gas-installationerne; og man ødelægger alle de større broer. Man fortsætter bare med at destruere alt.

Så det er virkelig ironisk. Og husk på, at Irak er et forholdsvis lille land. Ukraine er et enormt land. 100.000 sorties på 42 dage; 8000 sorties på omtrent den samme tid. En kolossal forskel i den brug af vold, som vi udøvede i Irak, og den, de har udøvet i Ukraine. Så vi har simpelthen ikke nogen troværdighed, når man virkelig dykker ned i kendsgerningerne og betragter den måde, som krigen er blevet gennemført på.

Opfordring til freds- og sikkerhedskonference

MB: Tak, senator Black, oberst Black. Jeg tror, at sådan som

du har beskrevet de forfærdeligheder, der allerede finder sted, og man samtidig tænker på, at vi ikke kan sidde og vente på, at en atomkrig vil fremprovokere en ny fredsordning som Den Westfalske Fred, så vil jeg formode, at det, som du har beskrevet, allerede er forfærdeligt nok. Og kombineret med den hyperinflationiske opbremsning i økonomien, der nu fejer hen over den vestlige verden, og som påvirker alle, så mener vi, at vi bliver nødt til at anerkende dette som det nødvendige mareridt. Og at dette skal blive det, der skal til for at vække borgerne i Europa og i USA til den nødvendige erkendelse af, at vi har kurs mod en mørk tidsalder.

Vi er af den opfattelse, at der må ske en opvågning hos de mennesker, som hidtil ikke har ønsket at erkende deres ansvar over for menneskeheden som helhed, men som nu er tvunget til at erkende dette. Det er grundlaget for, at vi har opfordret til en international konference med deltagelse af alle nationer, USA, Rusland, Kina, Indien og så videre; alle må sætte sig ned sammen for at gøre en ende på disse rædsler; men også for at skabe en stabil fred for menneskeheden og en fred, der kan fremmes gennem udvikling.

Vi siger tak til dig, fordi du har leveret denne smagsprøve på den grufulde virkelighed for en befolkning, der har brug for at høre det. Du har måske noget, som du gerne vil sige her til sidst.

Oberst RB: Og jeg vil sige tak til Schiller Instituttet for den enorme indsats, I har gjort for at opnå fred i verden. Det er én af de allervigtigste præstationer; og jeg sætter pris på den.

Jeg vil derudover bare tilføje en enkelt ting. Hvis man ser på Rusland, har de russiske styrker, der blev indsat i kampene i Ukraine, for størsteparten overhovedet ikke nogen kamperfaring. Der er tale om en fredstidshær. Rusland udkæmper ikke krige langt borte fra Ruslands grænser. Syrien er den eneste krig af betydning, som russerne har deltaget i langt

borte fra landet. Dette kan man sammenligne med USA's situation; hvis én af vore soldater bliver pensioneret i dag efter tredive års tjeneste i det militære forsvar, vil han bogstaveligt talt ikke have gjort tjeneste én eneste dag, hvor USA ikke har været i krig. På en måde er dette mærkeligt. Det kan man se som en modsætning til situationen for det russiske militære forsvar, som med nogle få undtagelser har eksisteret i dyb fred.

Vi bliver derfor nødt til at overveje, hvordan vi finder fred med hinanden, og finder grænserne for krig; og især sætter grænser for ideen om, at vi har brug for nulsumspillet, hvor alt, hvad vi erobrer fra den anden part, styrker os. Vi lever i en verden, hvor fred kan give enhver mulighed for at opnå velfærd og vinde rigdom. Men jeg tænker meget på, at hyperinflationen måske kan blive den chokbehandling, der vækker verden op til erkendelsen af, vi må skabe et nyt paradigme for fremtiden. Og på det punkt mener jeg, at Den Westfalske Fred kan være en mulig inspiration.

Så tak for lejligheden til at tale her. Der er altid et håb; og jeg tror, at fremtiden vil bringe gode ting, med Guds velsignelse.

MB: Også mange tak fra Schiller Instituttet, fra The LaRouche Organization og fra EIR. Vi vil offentliggøre dette så hurtigt som muligt; for det vil gøre en stor virkning. Tak.

Oberst RB: Igen mange tak.

Overskrifter for de forskellige afsnit er indsat af oversætter [og af NewSpeek].

Indkaldelse til et ad hoc-udvalg for et nyt Bretton Woods-system (Et nyt international kreditsystem)

Den 24. juni 2022 (EIRNS) – Det neoliberale system er håbløst bankerot. Men vestlige regeringer har, i stedet for at drage konsekvenserne af denne kendsgerning og grundlæggende reorganisere systemet, optrappet konfrontationen med deres påståede systemiske konkurrenter, Rusland og Kina. Dette har som følge af NATO's femdobbelte udvidelse mod øst, ført til en omvendt Cuba-krise og til en krig midt i Europa, som potentielt kan eskalere til en nuklear tredje verdenskrig.

Mange mennesker er med rette bange for en ny verdenskrig. Men det er årsagerne til faren, som vi skal gøre op med! Er vi ikke vidne til, at intet længere fungerer? Bryder forsyningskæderne ikke sammen overalt? Er fødevarer- og energipriserne ikke ved at eksplodere? Den tyske regering vil nu rationere gas, mens folk i Polen og Litauen igen fyrer op med brænde.

Nej, dette har næsten intet at gøre med Kinas "Nul-Covid"-politik, og har kun indirekte noget med krigen i Ukraine at gøre. Men det har meget at gøre med den neoliberale model i alle dens aspekter. Den neoliberale idé om at outsource en nations industriproduktion til lavtlønslande var forkert, da det ødelægger produktive arbejdspladser i industrilandene og udnytter arbejdskraften i udviklingslandene. Lige så forkert er ideen om et "samfund med fokus på aktionærernes interesser", hvor kortsigtet profit på aktiemarkedet er det eneste mål, og hvor langsigtede stigninger i den fysiske

økonomiske produktivitet er meningsløse. Og lige så forkert er ideen om, at "penge tjener penge", som om penge havde en værdi i sig selv, eller just-in-time-ideen, hvor der ikke længere er behov for lagre, da lastbiler kan levere halvfabrikater i sidste øjeblik. Men frem for alt er det fuldstændigt forkert at tro, at penge er ensbetydende med social rigdom. Dette eventyr har kun ført til en eksplosiv stigning i antallet af milliardærer og millionærer, mens antallet af fattige ligeledes vokser, og middelklassen forsvinder.

Det overvældende sammenbrud af infrastrukturen i USA og Europa – det være sig usikre broer, godstog, der venter i dagevis på sidespor, den absurde tid der kræves til reparationer, manglen på kvalificeret arbejdskraft eller produkternes manglende tilstedeværelse på butikshylderne – er et positivt bevis på den neoliberale models fiasko. Den galoperende inflation er især ikke et resultat af "krigen i Ukraine", men af centralbankernes umådeholdne pengetrykning siden 2008, i et forsøg på at dække over den systemiske krise.

Med det transatlantiske finanssystem i dag, står vi ansigt til ansigt med det som vi stod over for i Weimar-Tyskland i 1923, nemlig hyperinflation, som risikerer at opsluge hele befolkningens opsparing. Centralbankernes forsøg på at bekæmpe denne inflation med renteforhøjelser, kan udløse en kædereaktion, som vil medføre et kollaps af gældsatte virksomheder og udviklingslande. Den aggressive afkobling fra Rusland, og forsøget på at gå imod Kina er i gang og vil sænke alle nationer.

Virkingen på udviklingslandene er morderisk. Allerede nu er 1,7 milliarder mennesker ifølge FN truet af en sultkatastrofe, hvilket er blevet forværret af de selvdestruktive sanktioner mod Rusland og andre lande. Den neoliberale model har ikke gjort noget for at bekæmpe fattigdommen i det globale syd, hvor 2 milliarder mennesker mangler adgang til rent vand, og hvor størstedelen af udviklingslandene ikke har noget effektivt sundhedssystem, hvilket gør dem forsvarsløse over

for Covid-pandemien og andre sygdomme. De sociale systemer i mange lande er allerede ved at bryde sammen. Hvis inflationen kommer ud af kontrol, eller hvis der sker et pludseligt sammenbrud, kan store dele af verden blive kastet ud i totalt socialt kaos. Desuden er det uacceptabelt at bruge klima- og miljøhensyn til at retfærdiggøre afindustrialisering og radikal affolkning, som Malthus gjorde det i sin tid.

Selv om regeringerne i den vestlige verden ikke vil indrømme det, er det neoliberale system i dag lige så bankerot som de kommunistiske lande i perioden 1989-1991. I stedet for at erkende denne kendsgerning, fortsætter de med at træffe beslutninger, hvis konsekvenser de ikke har gennemtænkt, hvilket truer med samfundets sammenbrud. I stedet for at rationere benzin og lade priserne på basale fornødenheder stige ukontrollabelt, burde de ophæve sanktioneerne – en brutal form for krigsførelse mod befolkningerne i de lande, der er omfattet af sanktioneerne – og forlade sig på diplomatiet til at løse konflikter.

Som underskrivere opfordrer vi derfor til øjeblikkelig indkaldelse til en international nødkonference med følgende mandater:

1.: En reorganisering af det bankerotte internationale finanssystem og en erstatning af dette med et nyt Bretton Woods-system. Det erklærede mål for dette nye kreditsystem skal være at overvinde fattigdom og underudvikling i hele verden, men først og fremmest at hæve levestandarden i udviklingslandene, så det bliver muligt for alle mennesker på denne planet at udvikle deres potentielle evner fuldt ud.

For det andet: En konkursbehandling af kommercielle banker, der bringer dem under kreditorbeskyttelse, så de kan forsyne realøkonomien med kredit. Investeringsbanker og andre finansielle enheder skal klare sig uden skatteydernes penge, og selv bringe orden i deres regnskaber og erklære sig konkurs, hvis det er nødvendigt.

For det tredje: Forbud mod handel med derivater i henhold til aftaler mellem regeringer. Al spekulation i energi og fødevarer skal være strengt forbudt.

For det fjerde: Den øjeblikkelige gennemførelse af et system med faste valutakurser, som regeringer kan justere med jævne mellemrum inden for visse grænser.

For det femte: En grundlæggende reorganisering af landenes og virksomhedernes gæld og, når det er nødvendigt for deres fortsatte produktive eksistens, eftergivelse af gælden.

For det sjette: Oprettelse i hvert land af en nationalbank i Alexander Hamiltons tradition, således at kreditskabelsen kommer under de suveræne regeringers kontrol. Dermed kan der opnås produktiv, fuld beskæftigelse gennem investeringer i grundlæggende infrastruktur og innovation.

For det syvende: Forhandlinger mellem nationalbankerne om langsigtede aftaler om langfristede, lavtforrentede kreditter, der gør det muligt at investere i et internationalt program for infrastruktur og projekter for Verdenslandbroen, som dem der er skitseret i rapporten "The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge", og som Kina er i gang med at gennemføre i Bælte- og Vej-Initiativet.

For det ottende: Udvidelsen af Verdenslandbroen, som skaber fælles økonomiske fordele for alle lande, hvilket igen bliver grundlaget for en ny international sikkerhedsarkitektur, der tager hensyn til sikkerhedsinteresser for alle nationer på denne jord. Det nye navn for Fred er Udvikling.

Vi, underskriverne af denne opfordring, er af den overbevisning, at systemet med "globalisering", med dets brutale rovkapitalisme har fejlet – økonomisk, finansielt og moralsk. Vi må gøre mennesket til den vigtigste prioritet i økonomien, som ikke er en selvbetjeningsbutik for milliardærer og millionærer, men som skal tjene det fælles bedste. Den nye økonomiske orden skal garantere de umistelige rettigheder, for

alle mennesker på jorden.

Første Underskriver,

Helga Zepp-LaRouche [hzl]

Panel 4: Klassisk kultur og dialogen mellem civilisationer

Den 19. juni 2022 (EIRNS) – Ordstyrer Dennis Speed åbnede panelet med bevægende og tankevækkende eksempler på de virkemidler, hvormed kulturen kan levere løsninger på nutidens dybe globale krise. En opførelse af Kyrie fra Wolfgang Mozarts Requiem, der blev opført den 19. januar 2014 i Boston af Schiller Instituttets kor, satte dagsordenen, hvorefter en video af en kort mundtlig præsentation og derefter den afdøde operatenor George Shirleys opførelse af den spirituelle Little Boy behandlede det, som Shirley kaldte den ærlighed og enkelhed, der er fælles for store klassiske sange som Schuberts og Negro Spirituals. "Det klassiske princip", sagde Shirley, "er universelt overalt", og klassisk kultur er en opdagelsesproces.

Herefter fulgte et kort videouddrag af Lyndon LaRouche, som svarede på et spørgsmål på den samme konference, hvor Shirley talte, og præsenterede Den amerikanske Frihedskrigs sande natur som manifesteret i 1876, hvor den amerikanske økonomiske udvikling og det historiske vendepunkt, hvor forsøget på at undergrave den, fik nye ben at gå på. Speed fremhævede aspekter af historien, som er chokerende for dagens publikum, nemlig at Storbritannien havde været fjenden og Rusland

Amerikas første store allierede.

Jacques Cheminade forklarede sit valg af nysgerrighed og udholdenhed i titlen på sin præsentation: disse to egenskaber var blevet valgt af amerikanske børn i konkurrencer om navne til de to rumvogne fra NASA. Cheminade talte om et "skatkammer af optimisme" i USA, som dette afspejlede. For at bringe det døende, men stadig eksisterende finanssystem i konkurs kræver det en personlig forandring, der kræver både nysgerrighed og udholdenhed. Friedrich Schiller insisterede på, at man må se realiteten af truende farer i øjnene for at være fri på det tidspunkt, hvor man beslutter sig for at udforske det, der synes at være en situation, som det er umuligt at undslippe fra, og hvor løsninger til forbedring af menneskeheden synes umulige. Udfordringen består i at komme ud af det manipulerende net, som de altomfattende "sociale medier" og de såkaldte mainstream-nyhedsmedier repræsenterer, for at blive fri på denne måde. Humor er et vigtigt redskab til at åbne og frigøre sindet fra den tilsyneladende almagt, som de "fyrster og magter", der dominerer livet, tilsyneladende har. Men tiden til at opnå det "umulige" er knap.

Professor Felipe Maruf Quintas fremlagde et syn på Brasilien som en modpol til kulturens dekadence i det "angelsaksiske nordatlantiske område". Med henvisning til Brasilien som verdens femtestørste nation i areal (større end det amerikanske fastland) og 12. største økonomi samt en af de fem BRIKS-nationer, bemærkede han, at landets befolkning på grund af dets historie udgør en virkelig global smeltedigel. Der har aldrig eksisteret etnisk apartheid i Brasilien, sagde han. Denne kultur søger at bygge bro.

Brasilien har sine egne energikilder, herunder nogle af de største vandkraftværker i verden, med de mest omfattende transmissionsledninger i verden, samtidig med at landet har en stor biodiversitet. Landet er potentielt økonomisk selvforsynende og kan blive førende på verdensplan. Han nævnte landets adskillige atomkraftværker som en sejr for suveræniteten

over slaveriet, der fysisk er placeret der, hvor slaveriet engang dominerede, og hvor slaverne boede. Kinas bistand til opførelsen af en transkontinental jernbane vil åbne Brasiliens adgang til Asien, erklærede han, og Brasiliens udvikling er afgørende for BRIKS-landenes udvidelse af de afrikanske forbindelser og for "at bryde det Sydatlantiske Atlanterhav fra den angelsaksiske imperialisme" og den neokoloniale elite i Nordatlanten. BRIKS, sagde han, ligesom Brasilien, er i praksis en dialog mellem civilisationer, en union af forskellige folkeslags sameksistens.

Dr. Zaher Wahab indledte sin præsentation med at sige, at han er "smertefuld over mit adoptivlands, USA's, opførelse" og bekymret over situationen i sit fødeland, Afghanistan, som nu "stort set er ødelagt af USA". Vesten fortsætter sin arrogante magtpolitik med dominans og magtmisbrug midt i alle de påtrængende problemer i verden. Det gamle paradigme er imidlertid blevet miskrediteret og er ved at gå i opløsning. Vi har "desperat brug for en ny dialog mellem civilisationerne" og et nyt sprog, et nyt paradigme. I modsætning til Samuel Huntingtons tese om "civilisationernes sammenstød" har vi brug for en orden af gensidig respekt og samarbejde, "en ny livsform".

Den vestlige imperialisme må påtage sig ansvaret for sine forbrydelser, sagde han, og indgå i et samarbejde med hinanden på grundlag af lighed. Alle lande har brug for fred, udvikling, retfærdighed, demokrati og sikkerhed. USA skal holde op med at opføre sig som et imperium og tilslutte sig nationernes fællesskab. Det nye paradigme er allerede ved at opstå, bemærkede han.

Dr. George Koo indledte med at fastslå, at USA "åbent har proklameret sit ønske" om at forblive verdens overherre. I modsætning hertil har Kina erkendt sin position, men i stedet for at udfordre den har det tilbudt samarbejde om projekter til gensidig gavn for begge parter og global udvikling. Erklæringer fra Det Hvide Hus og en lang række andre relevante

amerikanske regeringskontorer gentager, at USA ønsker at konkurrere med Kina, men nævner derefter Kina som den største trussel mod USA. I mellemtiden "er USA kun fokuseret på penge og personlige problemer", sagde Koo. Hvad med de svære beslutninger, der skal træffes til gavn for landet?

Mange lande er klar over, at det at omgå USA er som at gå i seng med en tiger – man kan blive "undværlig" når som helst. Multipolaritet er ved at opstå med en anden hensigt.

Dr. Koo advarede om, at Washington opmuntrer Taipei til at gå mod de røde streger; mange taiwanesere tvivler i stigende grad på USA. Nogle siger, at Taiwan er ligesom den nuværende ukrainske stedfortræderkrig mod Rusland, som allerede forårsager store tilbageslag for Europa og USA, som er på vej mod en katastrofe.

Mike Robinson, medstifter og medredaktør af UKColumn, præsenterede, hvad han kaldte et mørkt kig på projekter og forskning, der er i gang med henblik på at anvende elektroniske teknologier til at afhumanisere samfundet. Han viste overskrifter fra artikler som: "Is Nanotech Making Humans Unnecessary?" og en, der citerede den nylige Google-ingeniør, som hævdede at have skabt et "system med egne følelser", og han nævnte et spektrum af udviklinger på dette område, som omfatter bioniske implantater og eksperimenter med hjerne-computer-interaktion, som f.eks. hjerne-computer-systemet Neuralink, der falder ind under den nye undersøgelse af det, der kaldes "transhumanisme". Robinson indkapslede kernen i faren og viste en overskrift om "Elevating the Human Condition" – ikke gennem klassisk kultur, understregede han, men ved at betragte mennesket som blot en samling af manipulerbare sanseopfattelser.

Facebooks omdøbning til Meta, der henviser til dette "metavers", er en del af dette domæne, der erstatter begrebet om et virkeligt menneske med en forestilling om ligestilling mellem ens avatar i et videospil og det virkelige faktiske

væsen.

Under spørgerunden blev mange af disse områder taget op, og de fleste talere understregede, at det gamle paradigme har mistet sin troværdighed og allerede er ved at blive erstattet af et paradigme, der handler om gensidig udvikling og problemløsning mellem ligeværdige nationer.

Det er kun “idépolitik”, der fungerer i en tid med civilisatorisk sammenbrud

Den 21. juni (EIRNS)- ” I krisetider er det hverken magt eller penge, der tæller. Det er spørgsmålet, om man har en passende idé, som der er brug for i dette øjeblik. Så kan man faktisk forme historien.”

Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche kombinerede denne kortfattede udtalelse om strategi, med en advarsel til ledere og borgere over hele verden om, at vi må forberede os mentalt, fordi vi er på vej ind i “den perfekte storm” med en akut krigsfare og et uafvendeligt sammenbrud af det transatlantiske system, som det er organiseret i sin nuværende form. Under disse omstændigheder vil kun en kraft, som er organiseret på vegne af en hensigtsmæssig idé, kunne ændre historiens gang.

Emnet for sidste weekends to-dages konference på Schiller Instituttet, “Der kan ikke være nogen fred uden en konkursbehandling af det døende transatlantiske finanssystem”,

hvor Zepp-LaRouche afgav disse udtalelser, var netop en omfattende drøftelse af disse " hensigtsmæssige ideer", som vil virke, med udgangspunkt i den amerikanske statsmand Lyndon LaRouches 50 års konstante studier og forslag til, hvordan menneskeheden sikkert og hurtigt, kan bevæge sig ud af dagens helvede og tilbage til uendelige fremskridtsmuligheder.

Konferencen var rettidig. På tærsklen til næste uges NATO-topmøde i Madrid har Den Europæiske Union, Storbritannien og USA optrappet deres stræben efter krig og udløst en ny provokation i Europa, med potentiale til at føre til et atomopgør mellem Rusland og NATO. Denne gang er NATO-medlemsstaten Litauen blevet valgt som brik, og beordret til at indføre en midlertidig, delvis blokade af landtransport til den tidligere russiske ekslave Kaliningrad. Det anvendte påskud er håndhævelse af EU-sanktioner mod Rusland. Russiske embedsmænd har erklæret, at blokaden er en overtrædelse af folkeretten, som er "mere end alvorlig", og de har forsikret, at der vil komme et russisk modtræk. Udenrigsministeriet har i dag udsendt en erklæring om, at USA vil påberåbe sig NATO's artikel V (et angreb mod et medlem er et angreb mod alle), hvis Rusland griber ind.

Alle forudsætninger for en omvendt Cubakrise er nu til stede. Og denne uundgåelige kendsgerning gør voksende kredse i Vesten stadig mere nervøse for udfaldet. F.eks. har USA's tidligere ambassadør ved NATO Robert Hunter, en mand med en lang tradition i det etablerede system, netop offentliggjort en opfordring til at udsætte selve det kommende NATO-topmøde. Hunter hævder, at hvis topmødet mislykkes – hvilket kan ske på grund af de bitre uenigheder blandt medlemmerne om, hvordan man skal håndtere konflikten mellem Rusland og Ukraine – vil det skade USA's troværdighed på verdensplan i højere grad end en udsættelse.

Der er også en voksende, indbyrdes folkelig uro i de globale NATO-lande, både over krigspolitikken, og over det økonomiske sammenbrud, som de er udsat for. London er blevet lukket ned

af en jernbanestrejke, der truer med at blive til en generalstrejke mod de dræbende stramninger, man presser ned i halsen på befolkningen. I Bruxelles – hvor NATO og EU's hovedkvarter er placeret – har de store fagforeninger mobiliseret 80.000 medlemmer til at afspærre byen i flere timer, og de bar skilte og råbte ikke kun, at lønningerne skal stige, men også "Stop NATO" og indstil militæruddgifterne for at kunne betale lønninger, der kan leves af.

I Frankrig gav den forgangne weekends parlamentsvalg et muligt nederlag til Macron-regeringen, fordi den gik ind for NATO og militariseringen af økonomien. Ligeledes er den italienske regering igen på vej mod en krise, fordi medlemmer af Draghis koalitionsregering er imod at sende en endeløs forsyning af våben til Ukraine.

Selv mens Vesten sprænger sig selv i luften, mødes seriøse regeringsledere rundt om i verden for at drøfte, hvordan de kan sikre økonomisk fremgang for deres befolkninger ved at samarbejde om projekter, der strækker sig over flere årtier – deres regionale dele af det fantastiske "World Land-Bridge"-projekt, som Schiller Instituttet har arbejdet på i tre årtier. Det var denne type af idéer, der blev drøftet på Det Internationale Økonomiske Forum i Skt. Petersborg (SPIEF), og som vil dominere de udvidede BRIKS-møder i slutningen af denne uge i Kina.

Nøglerådgivere i hovedstæderne i de lande, der deltager i disse drøftelser, studerer nu de fire paneler på Schiller Instituttets konference i den forgangne weekend. De vil kigge efter en af de ting, som de er mest bekymrede over: Hvilke politiske kræfter er i bevægelse omkring de "brugbare idéer", som Schiller Instituttet drøftede i USA og Europa?

Slut dig til disse verdensledere og vær med til at studere denne konference. I lighed med dem, vil man finde en kraft, der måske er lille i antal, men som er fast besluttet på at redde menneskeheden fra afgrunden.

Som en deltager udtalte: Vi er David; det er vores regeringer og virksomheder, der er Goliat.

Panel 3: “Videnskabens principper for varigt økonomisk fremskridt”

Den 19. juni (EIRNS) – Det tredje panel med titlen “Videnskabens principper for varigt økonomisk fremskridt” var en grundigt sammensat præsentation, som et kor af fem stemmer, der redegjorde for den ide, at ligesom videnskaben om økonomi, som den er udviklet af Lyndon H. LaRouche, Jr., er en dynamisk, udviklende proces, udviklet af menneskelig kreativitet, så må videnskaberne også afspejle denne egenskab, hvis menneskeheden ikke blot skal overleve den nuværende krise, men også gøre fremskridt til gavn for hele menneskeheden.

Ordstyrer Stephan Ossenkopp i Berlin indledte panelet med rammende bemærkninger om den aktuelle energikrise i Europa.

Hovedtaleren Jason Ross, sekretær og kasserer for LaRouche-organisationen og tidligere videnskabelig rådgiver for Lyndon LaRouche, indledte panelet med begrebet “tidens pil”; at tid og udvikling er retningsbestemt, og at dette princip blev uddybet af Vladimir Vernadsky, som udviklede begrebet om tre hovedopdelinger af processer på Jorden – den ikke-levende, den levende og “noösfæren” – den rolle, som menneskelig erkendelse og kreativitet spiller i forbindelse med at påvirke og blive påvirket af den stadigt udviklende biosfære.

I euklidisk geometri (som kan sammenlignes med monetaristisk økonomi) kan sondringen mellem "højre" og "venstre" ikke defineres uafhængigt af hinanden, men betegner udelukkende en ændring i retning.

Når vi bevæger os over i biologiens verden, finder vi ud af, at der findes et princip om "højre- eller venstrehåndethed" (molekyler, der er spejlbilleder af hinanden og også skaber forskellige forbindelser; udførligt undersøgt af Louis Pasteur). Dette princip giver mulighed for øget energigennemstrømning og diversitet i de levende processer, hvilket fører til en samlet øget energigennemstrømningstæthed.

Han udviklede yderligere sammenhængen mellem levende processer og en menneskelig økonomi som defineret af LaRouche, og at vores sind kan skabe evolutionære ændringer på få sekunder; gennem udvikling af anti-entropisk videnskab, infrastruktur og økonomi kan menneskeheden ikke blot forandre fremtidens bue, men kan ændre meningen med livet for dem, der kom før os.

Francesco Battaglia, professor i fysisk kemi ved universitetet i Modena, Italien, holdt et indlæg om "The Fraud of Climate/Energy Transition".

Han påviste ved hjælp af en række tal og grafer svindelens bag fortællingen om, at menneskeheden på grund af "klimakrisen" er blevet "beordret" til at reducere CO₂-udledningerne, og han opregnede de mange konferencer og aftaler gennem årene, fra Kyoto i Japan (1997) til Glasgow i Skotland (2021), som alle har resulteret i fiaskoer. Uanset med hvilken procentdel deltagerne blev enige om, at CO₂-udledningerne skulle reduceres, fortsatte CO₂-udledningerne med at stige, og de er faktisk steget støt i løbet af de sidste 150 år.

Han understregede, at selv hvis EU helt udfasede sine nuværende CO₂-udledninger, ville det ikke have nogen effekt på de formodede klimaændringer.

Han drøftede den skæve afhængighed af naturgas (Italien har ingen energiforsyning fra atomkraft), og det meste af den kommer fra Rusland.

Han bemærkede også, at fordi Vesten har insistet på militær støtte til Ukraine, i modstrid med Ruslands rimelige interesser, har Vesten fjernet sig selv fra muligheden for at blive fredsmægler, og dets intentioner er onde. Uden en løsning vil Italien blive presset mod muren og vil ikke være i stand til at konkurrere med nationer, der har billige energiressourcer.

Derefter talte Dr. Ed Calabrese (USA), professor i miljøhygiejnevidenskab, University of Massachusetts Amherst, og medredaktør af *Hormesis: A Revolution in Biology, Toxicology and Medicine*, talte om "Real Science Disproves the Linear Non-Threshold Radiation Myth".

Han gav en baggrundshistorie om ideerne bag dosering og toksikologi og diskuterede derefter ideen om "lineær dosisrespons" i forbindelse med stråling: at selv en lille dosis ville skabe ændringer i en organismes DNA; at der ikke fandtes nogen "mindste" sikker dosis, fordi hver eksponering ville forårsage genetiske ændringer, være akkumulerende, og skaden ville være irreversibel.

Hormesis er studiet af virkningen af små doser af toksiner, og hvordan de kan være gavnlige i medicinsk henseende: F.eks. kan proteinerne i slangegift anvendes til behandling af blodpropper, gigt, kræft og mange andre sygdomme. I dette tilfælde kan bestemte doser af målrettet stråling anvendes til at fremkalde heling, f.eks. til at fremme knogleheling efter et knoglebrud, så knogleenderne hurtigere og stærkere samles.

Han beskrev sin forskningsmetode som stille, omhyggelig og "gammeldags" – hvad han kaldte en "omvendt undersøgelseskegle". Når han skrev en artikel og forskede, startede han ikke med de nyeste og mest aktuelle

undersøgelser, men gik tilbage til den oprindelige kilde, det oprindelige spørgsmål og det oprindelige eksperiment og opstillede derefter hypoteser om, hvad det næste eksperiment burde have været for at udforske problemet yderligere.

Da han først begyndte at offentliggøre sine artikler, tog videnskabsverdenen ikke meget notits af dem, men da han offentliggjorde en større artikel i Nature, ændrede alt dette sig. Han blev kaldt "dum" og "uerfaren" af mange i det videnskabelige samfund, og han bemærkede: "Hvis man bliver angrebet, betyder det, at man bliver taget alvorligt."

I harmoni med emnet for panelet konkluderede han, at de fleste videnskabelige opdagelser præsenteres som en lige linje af fremskridt – i virkeligheden er det alt andet end det!

Prof. Sergei Pulinets, ledende videnskabelig forsker ved Rumforskningsinstituttet, Det Russiske Videnskabsakademi, gav en provokerende og fascinerende præsentation med titlen: "A Vernadskian Approach to Earthquake Forecasting". Undertitlen på foredraget var: "Vi bør forene os og overleve".

I modsætning til de fleste computergenererede klimamodeller, som ikke blot er mangelfulde på grund af deres linearitet, men som dominerer de fleste klimaundersøgelser i øjeblikket, placerede professor Pulinets sit arbejde ved at give Vernadskij æren for at have lagt fundamentet for hans arbejde i dag. Gennem forskellige illustrationer gav han beskueren en forståelse af den tredimensionelle dynamik i Jordens atmosfære og også af indflydelsen fra galaktisk kosmisk stråling, solaktivitet (koronale masseudstødninger og solstorme), magnetosfæren – og interaktionen mellem alle disse på hinanden.

Han understregede den snævre og skrøbelige karakter af biosfæren – "livets hud" (både over og under jordens overflade) – som er relativt tyndere end menneskets hud – og illustrerede, at indkommende kosmiske stråler påvirker vejret,

f.eks. skydække i almindelighed og tordenvejr i særdeleshed, og at jordskælv/seismisk aktivitet sender energibølger, der giver genlyd i hele atmosfæren.

Atmosfæren fungerer som et globalt elektrisk kredsløb, og der er en sammenhæng mellem kredsløbets regelmæssighed – som påvirkes af jordens hældning og den mængde solstråling, der rammer det pågældende område af jorden – og udviklingen af tordenvejr. Der er også ændringer i dette globale kredsløb, som kan måles forud for seismisk aktivitet.

Han sluttede med at anbefale en holistisk tilgang til klima, vejr og seismisk aktivitet samt et udvidet internationalt samarbejde.

William Jones afrundede panelet med en oversigt over Verndaskys liv og indflydelse og hans rolle i organiseringen af videnskabelige institutioner.

En af dem var Vernadsky National Library of Ukraine, som havde til opgave at samle intellektuelle rigdomme – kunst, musik, historie, sprog – fra mange nationer, og som var gratis for alle besøgende fra hele verden. Det eksisterer stadig, og det anslås at have 15 millioner genstande.

Herunder var der en samling af værker om Ukraines historie og kultur, og der skulle defineres områder for nationale studier og uddannelse, herunder landbrug, biologi, udvikling af mineraler osv.

Han grundlagde også et nationalt akademi, som ikke udelukkende fokuserede på videnskab, men var rettet som Manhattan-projektet eller Månemissionen – en national indsats for at udvikle deres videnskabelige kapacitet.

Denne overflod af historie, videnskab og kultur er i øjeblikket truet af Vestens militære støtte til Ukraine, og Jones opfordrede tilhørerne til at bringe USA tilbage til vores egne bedste traditioner og optimisme og dermed ikke blot

tilskynde andre nationer til at fremme deres højeste idealer, men også trække verden tilbage fra vanviddets afgrund.

Spørgerunden var præget af tankevækkende spørgsmål på højt niveau, der gik fra hvordan man kan vende den kulturelle pessimisme i USA, til hvordan videnskaben kan afkobles fra den rent økonomiske gevinst og vende tilbage til formålet om at fremme menneskeheden, til forholdet mellem videnskabelig kreativitet og klassisk musik, til hvordan vi kan bringe verden ind i et nyt Bretton Woods.

Sessionen var præget af den idé, at de der går ind for "objektiv videnskab" og "objektiv økonomi", er verdens "grønne" og malthusianere.

Universet – fra biologi til fysik – viser, at videnskabens tendens går i retning af øget energi-gennemstrømningstæthed og faldende entropi, og den eneste økonomiske plan, der foreligger for menneskeheden, og som udtrykker denne impuls, er kravet om et nyt Bretton Woods.

Som en deltager kommenterede mod slutningen af panelet: "Denne konference blev ikke bare transmitteret live – den var uden for rammerne!"

Konferencens økonomipanel belyser løsningerne på sammenbrudskrisen

Den 18. juni (EIRNS) – Det spændende panel "Runaway Inflation or Glass-Steagall", som var det andet panel på lørdagens

konference i Schiller Institutet brillerede med omkring 15 talere, som ved hvad der skal til for at løse den nuværende globale økonomiske sammenbrudskrise, og som har mobiliseret andre omkring disse løsninger. Selv om størstedelen af talerne er aktive i USA, var de måske 500 aktivister, der direkte så med fra hele verden, fuldstændig betaget af den fysiske økonomiske virkelighed, som blev fremlagt, og de bad om videoklip : "Det her burde gå viralt!"

Passende nok startede panelet med et videouddrag af Lyndon LaRouche, der den 4. september 1994 talte om, hvordan man kan skabe kredit, "billioner af dollars til nye infrastrukturprojekter", "billioner af dollars i arbejde", selv i en sammenbrudskrise, hvor de fleste opsparinger var blevet tilintetgjort af det finansielle sammenbrud. Det er helt klart den situation, som dette panel og verden står over for nu.

Ifølge ordstyrer Harley Schlanger besvarede den LaRouche-afhængige senatskandidat fra New York, Diane Sares modstander, senator Chuck Schumer, ikke en invitation til at komme med en præsentation til panelet, som Sare var hovedtaler for. Schumer, der har pralet med Wall Street: "Det er min valgkreds", var heldig, at han afslog, da fødderne brændte under Wall Street og bankerne i City of London under hele forløbet.

Sare gav en dynamisk præsentation af det Amerikanske System, hvor hun præsenterede det med fire store infrastrukturelle bedrifter, udelukkende mulige gennem et nationalt bankvæsen og videnskabelige forpligtelser, som historisk set kendetegner verdens førende økonomier. I USA var det Erie-kanalen, som forenede nationen i begyndelsen af det 19. århundrede, den transkontinentale jernbane, som knyttede den genoprettede Union sammen i 1870'erne, Tennessee Valley Authority, som var verdens mest banebrydende og berømte infrastrukturprojekt, indtil ... Apollo-projektet, som er historiens hidtil største nye transportkorridor. Sare lokaliserede Erie-kanalens

karakter i sin egen "mission impossible"-kampagne, som rekrutterede 200 frivillige fra kanalens oprindelse, New York, for at overvinde kravet om at indsamle 45.000 eller flere gyldige underskrifter for at kunne opstille til senatsvalget, hvilket ingen anden kandidat formåede at gøre. Derefter gik hun over til at redegøre for de mest omvæltende aktuelle globale infrastrukturudfordringer, som kun er mulige gennem et "amerikansk system"-samarbejde mellem Kina og USA i Bælte- og Vej-Initiativet.

Sare bød velkommen til Geoff Young fra Kentucky, der i et årti har ført kampagner omkring Glass/Steagall-loven, "Afskaf CIA" og som i år vandt sit demokratiske partis primærvalg til kongresvalget i Kentuckys 6. kongresdistrikt ved at love: "I modsætning til [den republikanske repræsentant] Andy Barr vil jeg aldrig stemme for at sende milliarder af dollars til nazister". Young opfordrer USA til at "forlade NATO" og "afslutte alle de permanente krige". Hans kandidatur, ligesom Sares, bliver nu set nationalt for at vise, at ikke alle borgere er demoraliseret af økonomisk sammenbrud og regeringskorruption, og at de vil mobilisere mod Wall Street.

Otte landbrugsledere fra Indiana, Iowa, Kansas, Colorado og Californien samt Jim Moore, der er fiskerivirksomhedsleder i Alaska, opfordrede til at genindføre Glass-Steagall og opløse fødevarekonglomeraterne samt de største banker, ellers vil vi stå over for omfattende hungersnød. Den mest ihærdige for at fjerne al storfinans fra landbruget og spekulation fra bankerne var Mike Callicrate, der er kvægavler i Colorado/Kansas og lokal slagterivirksomhedsleder, og som krævede, at der blev sat en stopper for "det nonsens, at Amerika skal brødføde verden – Amerika kan ikke brødføde sig selv!" Landmændene blev præsenteret og koordineret af Schiller Instituttets ordfører for landbruget, Bob Baker.

Det japanske finansministeriums tidligere konkursbehandler af fallerede banker og IMF's administrerende direktør for Japan, Daisuke Kotegawa, fulgte efter med en påvisning af, at "det er

svært at benægte konklusionen, Wall Street og City of London er på randen af bankerot”, og insisterede på at denne gang – i modsætning til historien om City of Londons globale svindelnumre siden 1985 – må principperne for reorganisering af konkurrencer anvendes effektivt og “respekten” for disse arrogante og kriminelle bankfolk ikke komme i vejen.

I panelet deltog også den italienske økonom Nino Galloni, tidligere administrerende direktør for Italiens arbejdsministerium, den græske æresambassadør og generalsekretær for Organisationen for Økonomisk Samarbejde i Sortehavsområdet, Leonidas Chrysanthopoulos, og Dr. Uwe Behrens, logistikchef og forfatter fra Tyskland. Galloni, der har samarbejdet længe med Lyndon LaRouche og er ekspert i globaliseringens virkninger på organiseringen af pensioner og arbejdsudligning i både Europa og i udviklingslandene, fremlagde konkrete forslag til genopretning af det afrikanske landbrug. Hans målsætning er, at der i forbindelse med den bevidste opsplittning af verdensøkonomien som følge af NATO's selvmordssanktioner mod Rusland og Kina er en mulighed for at gøre en ende på globaliseringen og genoprette det amerikanske nationaløkonomiske system på grundlag af LaRouches principper. Umiddelbart kan vi “give Afrika det tilbage, som altid har været afrikansk”, sagde han, hvilket betyder et selvforsynende landbrug. Dr. Behrens koncentrerede sig om udfordringen til den såkaldte “unipolære verden” i London og Washington, som repræsenteres af Bælte- og Vej-Initiativet (BVI), hvormed “Kina udfordrer USA's herredømme”. Han sagde: “Jeg takker Schiller Instituttet for denne anledning”. Ambassadør Chrysanthopoulos fokuserede også på BVI, da det tilbyder en løsning på en tiltagende strategisk krise – ja, endog en krigskrise – i Middelhavsområdet mellem Tyrkiet og Grækenland. “Ville det ikke være bedre for verden, hvis stormagterne ... samarbejdede inden for Bælte- og Vej-Initiativet,” konkluderede han. “Og sanktionerne bør afskaffes.”

Publikums spørge- og diskussionstime efter præsentationerne

var lige så dynamisk, da Helga Zepp-LaRouche sluttede sig til alle paneldeltagerne for at fremsætte et forslag til samtlige paneldeltagere om at iværksætte en verdensomspændende underskriftsindsamling for at få indført et nyt Bretton Woods-system. Organiseringen af hendes underskriftindsamling, der blev søsat i januar, og som opfordrede til en konference af nationer med henblik på at etablere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, har nu ført til yderst indflydelsesrige globale konferencer den 9. april og denne begivenhed den 18.-19. juni. Hun foreslog, at denne appel til et nyt Bretton Woods-system skal have det mål, som præsident Franklin Roosevelt, der skabte det, havde tiltænkt – at industrialisere og udvikle tidligere koloniserede nationer – og ikke som det blev misdannet af Churchill og Truman. Hele panelet drøftede det foreslåede andragende og et nyt Bretton Woods i sig selv, idet de fleste støttede det, mens andre, som Geoff Young, gjorde det klart, hvilken del af en sådan verdensomspændende organisationsindsats de ville støtte.

Panelet kan følges her: <https://schillerinstitute.com/blog/2022/06/17/conference-there-can-be-no-peace-without-the-bankruptcy-reorganization-of-the-dying-trans-atlantic-financial-system/>

En afkobling af de to systemer eller et nyt paradigme for menneskeheden?

Den 18. juni 2022 (EIRNS) – Dette var titlen på det første panel på den to-dages internationale konference i Schiller

Instituttet: "Der kan ikke være nogen fred uden en konkursbehandling af det døende transatlantiske finanssystem". Ledende talere fra Rusland, Kina Indien, USA og Tyskland præsenterede et overbevisende overblik over den globale krise, som menneskeheden står over for i dag – af Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche beskrevet som den værste krise i civilisationens historie – og det presserende behov for at et nyt paradigme forhandles og gennemføres gennem samarbejde mellem alle de førende nationer, herunder USA, Rusland, Kina og Indien.

Indledning: Dennis Speed var ordstyrer på det første panel, der begyndte med en opførelse af Schumanns Lied, baseret på Heinrich Heines digt Die Beiden Grenadiere, sunget af William Warfield, som skildrede militarismens lidelser. Han viste et klip fra en tale af Lyndon LaRouche fra 1996 om det britiske imperiums karakter, som kan besejres, når dets finansielle imperium går i opløsning – som det er tilfældet nu.

Helga Zepp-LaRouches hovedtale: "Let's Win Mission Impossible or Find Another Planet!" bragte et eksempel på et højhastighedstog, der nærmer sig en klippe i højeste fart med en lokomotivfører ved roret, som er blevet vanvittig og ikke vil gøre noget for at stoppe toget. Det er virkeligheden i det nuværende stormløb mod krig med Rusland, som utvivlsomt vil føre til en atomkrig, der vil sætte en stopper for den civilisation, som vi kender den, eller ligefrem udslette menneskeheden. Dette startede ikke med den russiske militære operation i Ukraine, men med Vestens politik fra tiden efter Sovjetunionens sammenbrud i 1991, den tabte mulighed for at få et fredsregime for menneskeheden. I stedet, sagde hun, blev Rusland pålagt "chokterapi", efterfulgt af NATO-udvidelse, atommissiler placeret ved landets grænse, hvilket førte til USA's voldelige kup mod den ukrainske regering i 2014, som bragte nazistiske grupper ind, der havde været essensen af vestlige efterretningstjenester siden Anden Verdenskrig, og USA's/Storbritanniens bevæbning af regimet til at føre krig

mod sine egne borgere, der nægtede at støtte kuppet. Nu, bemærkede Helga Zepp-LaRouche, viser de massive sanktioner mod Rusland og den igangværende "afkobling" fra Kina sig at være selvdestruktive, idet de falder sammen med det allerede kollapsende vestlige finanssystem og samtidig truer 1,7 milliarder mennesker med at sulte. Lyndon LaRouche advarede i 1971 om, at Nixons ødelæggelse af FDR's Bretton Woods-system ville føre til netop denne sammenbrudskrise og truslen om en global krig.

At overbevise USA og Europa om at gøre en ende på galskaben, tilføjede hun, og at forhandle med stormagterne for ikke blot at afslutte krigen, men også for at skabe et nyt Bretton Woods-system baseret på sikkerhed og udvikling for alle nationer, kan synes umuligt, men det er det ikke. Når eliten ikke formår at lede, må borgerne blive ledere, insisterede hun og erklærede, at i krisetider formes historien ikke kun af penge og magt, men også af idéer.

Andrey Kortunov, generaldirektør for Russian International Affairs Council (RIAC), talte derefter om "Alle nationers uadskillelige sikkerhed". De nuværende alvorlige økonomiske og militære aktioner mod Rusland er ikke en reaktion på krigen i Ukraine, sagde han, men har været under opbygning i årevis, idet han senest pegede på oprettelsen af AUKUS-militærblokken, Quad, Bidens "Summit of Democracies" og den konstante udvidelse af militærstyrkerne omkring Rusland. Han sagde, at mange europæiske nationer, fra og med den ulovlige krig mod Irak i 2003, indledte et brud med USA's og Storbritanniens krigspolitik, og også med Obamas "Pivot to Asia", som blev betragtet som provokerende og unødvendig, ligesom Trumps handelskrig og teknologiske krig med Kina. Men nu har USA og Storbritannien tvunget Europa til at følge ordrer mod Rusland, til Europas økonomiske ulempe. Det kan ikke vare ved, argumenterede han, da dollarens kollaps som verdensvaluta fører til Vestens opløsning. De historiske forskelle mellem øst og vest og mellem nord og syd, som er blevet fremmet af

den imperiale geopolitik, mister deres relative betydning, da den nye koalition af kræfter bag Kina og Rusland forener nationer fra alle dele af verden.

Wang Wen, administrerende dekan for Chongyang Institute for Financial Studies og vicedekan for Silk Road School ved Renmin University of China, talte om "Hvorfor Kinas opstigning er til gavn for verden". Han gennemgik Kinas mirakuløse vækst i løbet af de sidste 40 år, og påviste at den fandt sted uden krig eller alvorlige finanskriser, hvilket aldrig er sket andre steder i historien. Vesten ser det opstigende Kina som en trussel, sagde han, fordi de antager, at eftersom de vestlige nationer har gjort mange onde ting gennem deres historie som førende magter i verden, vil Kina gøre det samme. De overvejer ikke, at Kina tror på sit slogan om "win-win", i modsætning til Vestens brug af sanktioner og en stor kølle. Men Kinas fremgang er faktisk en "opgradering" i stormagternes historie. Han erklærede, at Kina er ansvarlig for 60 % af investeringerne i Afrika, og at Kina leverede omkring halvdelen af respiratorerne og maskerne til verden under pandemien. Han insisterede på, at Kina ikke vil tillade at Taiwan, som er en integreret del af Kina, bliver adskilt fra nationen, sådan som USA i stigende grad fremmer, og at Kinas militære opbygning ikke bør overraske med de åbne trusler fra USA. Han konkluderede, at man bør have tillid til Kina.

Oberst Richard Black (pensioneret), tidligere kampveteran fra marinekorpset og leder af hærens strafferetlige krigsafdeling i Pentagon, talte om "The U.S. Is Leading the World to Nuclear War" (USA fører verden til atomkrig). Han erklærede, at "Ukraine har tabt krigen. Krigen er ikke slut, men Ukraine har tabt." Han bemærkede det ukrainske militærs forfærdelige tabstal og beregnede, at det pr. indbygger er 60 gange større end de amerikanske soldaters tabstal i Vietnam-krigen, hvilket gør det uholdbart. USA's sanktioner har ikke opfyldt deres erklærede hensigt om at ødelægge den russiske økonomi eller isolere landet, da Ruslands handel og samarbejde uden for

Vesten er vokset dramatisk. Det vanvittige propagandaregime, der dæmoniserer Rusland, er nu ved at smuldre, påpegede han, mens de europæiske nationer har mistet enhver antydning af suverænitet, som det fremgår af den tvungne lukning af Nord Stream 2 og relaterede ordrer fra Washington og London, der forårsager økonomisk kollaps i hele Europa. Den åbne opbakning til brugen af atomvåben fra flere politiske ledere i Vesten er fuldstændig vanvittig, sagde han. Den nødvendige løsning består i, at Ukraine følger den østrigske model – neutralitet, alliancefrihed og ingen udenlandske tropper.

Sam Pitroda, en IT-innovatør og tidligere minister eller rådgiver for syv indiske premierministre, talte om "Indien og den nye verdensarkitektur, der er ved at opstå". Han sagde, at han talte som en "global borger" om menneskehedens fremtid, idet han satte det store potentiale, som IT, biovidenskab og ny energi har for at forandre verden, løfte millioner af mennesker ud af fattigdom og udvikle alle nationer, op imod den omstændighed, at "profit og magt, ikke mennesker og planeten" regerer og fører til kaos. Han opfordrede til en ny økonomisk orden, mere decentraliseret, med lokale virksomheder og landbrug, med respekt for globaliseringen. Han blev født i 1942 under det britiske herredømme, og han henviste til "ghandiansk tænkning" og ikkevold og stillede de 2 billioner dollars i militæruddgifter hvert år i modsætning til de få milliarder, der skulle til for at gøre en ende på sulten. Der er intet håb om at gøre en ende på den vold i hjemmet, der hærger i USA, så længe militæruddgifterne og krigsførelsen udgør USA's politik.

Dr. Wolfgang Bittner, som er doktor i jura og en produktiv tysk forfatter, talte om "Konflikten mellem Vest og Øst – en orkestrering". Han hævdede, at Tyskland aldrig har fået tildelt ægte suverænitet efter Anden Verdenskrig, og at USA's politik har været at forhindre et samarbejde mellem Tyskland og Rusland for enhver pris. Tyskland er stadig et besat land med 11 store amerikanske militærbaser på sit territorium.

Putin holdt en lidenskabelig tale på tysk i Forbundsdagen i 2001, hvor han opfordrede til et forenet Europa for fred og udvikling, men dette blev forhindret af USA's imperiale prætentioner, som har skabt uro i hele verden. Han spurgte, hvilke "vestlige værdier" der forsvares i Ukraine, hvor nazister åbenlyst er en del af militæret og regeringen, og hvor de fører en dødbringende krig mod deres eget folk. Han pegede på de amerikanske ledes hybris, og især på Obama, og hævdede, at USA har været imperialistisk indstillet siden Monroe-doktrinen fra 1823.

Denne påstand om USA's imperiale karakter blev udfordret af et spørgsmål fra et medlem af LaRouche-organisationen, som sagde, at det lød mere som det Britiske Imperium, men at det var det modsatte af det oprindelige "Amerikanske System" af bl.a. Alexander Hamilton, John Quincy Adams, Abraham Lincoln og Franklin Roosevelt. Det førte til en frugtbar diskussion i panelet om briternes rolle i tre krige for at ødelægge det Amerikanske System, mens Rusland kom til Amerikas forsvar i dets revolution, i borgerkrigen for at forhindre britisk støtte til Konføderationen, mens USA og Sovjetunionen samarbejdede i Anden Verdenskrig for at besejre nazismen. Helga Zepp-LaRouche argumenterede for, at USA har opgivet det Amerikanske System, og at Kina ironisk nok i dag praktiserer det Amerikanske System med øremærket kredit, mens USA er bukket under for det britiske system med "frihandel".

Dr. Cliff Kiracofe, tidligere ledende medarbejder i det amerikanske senats udvalg for udenrigsanliggender og formand for Washington Institute for Peace and Development, talte om "Diplomacy and Cooperation in a Time of Crisis" (diplomati og samarbejde i krisetider). Han kritiserede, at USA fører Vesten tilbage til et "korstog" fra Den kolde Krig imod virkelighedens verden, der er ved at overgå til multipolaritet med Kinas fremmarch. Det gjaldt Obama, Trump og nu Biden, hvis "topmøde for demokratier" og sanktionsregime fremtvinger en opsplittning af verden, mens diplomatiets

sammenbrud skaber kaos og fare for global krig. Vesten "hælder milliarder i en nynazistisk kloak" i Ukraine, sagde han, mens man skaber "helikopterpenge" og kredit med negativ rente for at redde bankerne og finansiere militæret, alt imens realøkonomien kollapser. Sanktionerne tvinger Rusland og Kina til at skabe et alternativt finansielt system, men han insisterede på, at "to konkurrerende systemer er ikke en løsning". Vi må nu planlægge et nyt internationalt system, der omfatter alle nationer og garanterer sikkerhed og udvikling, som Franklin Roosevelt gjorde det med Bretton Woods-konferencen i 1944, inden krigen sluttede. Roosevelt erkendte, at enhver fred krævede internationalisme og stormagternes rolle, som i FN. Militarismen må erstattes af internationalisme, og diplomatiet må genoprettes øjeblikkeligt, hvis denne forestående katastrofe skal undgås.

Diskussion: Nogle få højdepunkter fra den omfattende diskussionsperiode: Fru LaRouche imødekom de "kraftfulde taler" ved at opfordre alle deltagere i denne konference til at deltage i formuleringen af et nyt initiativ, der genopliver en tidligere mobilisering fra Schiller Institutet, som samlede tusindvis af tilhængere for 15 år siden, og som opfordrer til en ny Bretton Woods-konference, der skal sponsoreres af FN.

Sam Pitroda var bekymret over, at de politiske ledere "ikke lytter", at talrige grupper slår alarm, men at de ikke bliver hørt. Et medlem af LaRouche-organisationen blandt tilhørerne svarede, at i et sådant øjeblik med en eksistentiel krise vil en enkelt stemme, der fortæller sandheden, have større indflydelse på borgerne end løgnene fra de fejlslagne ledere.

Andrey Kortunov svarede på et spørgsmål om den farlige fødevarekrise ved at forklare, at fødevarekrisen begyndte længe før krigen i Ukraine. Han sagde, at der er behov for sanktionsfritagelser for at frigøre russiske og ukrainske fødevarer og gødning, men det vil ikke være nok, og han opfordrede til en "grøn revolution 2.0", som den i 1960'erne,

på globalt plan for at udvide fødevareproduktionen voldsomt.

Cliff Kiracofe bemærkede, at forbindelserne mellem USA og Tyskland var ekstremt tætte i det 19. århundrede, da Bismarck indførte det Amerikanske System fra Friedrich List, en tilhænger af Hamilton. Amerikanske elever studerede i stort antal på de fremragende tyske universiteter, især i Göttingen. Den senere fremkomst af den nietzscheanske nihilisme bragte militarismen ikke kun til Tyskland, men også til USA, som det ses i de neokonservatives militarisme i dag.

Gå ikke i panik, tænk!

Den 16. juni (EIRNS) – Tænksomme mennesker fra hele verden vil i denne weekend forsamles, for i samarbejde med Schiller Instituttet at drøfte online hvordan det økonomiske sammenbrud og marchen mod atomkrig, der er forårsaget af en hensynsløs oligarkisk elite (og dens følgesvende), som er blevet vanvittige, mest effektivt og hurtigt kan bringes til ophør. Vær med!

Konferencen – med titlen: “There Can Be No Peace Without the Bankruptcy Reorganization of the Dying Trans-Atlantic Financial System” – kommer i sidste øjeblik. Det transatlantiske finanssystem er ved at sprænges indad i kaos i kølvandet på den amerikanske centralbanks renteforhøjelse på 0,75 % – med løfter om mere i vente. Centralbankfolkene er afsløret som svindlere, der ikke længere har kontrol over noget som helst. Kaosset vil hurtigt blive værre end 2007-2008, indtil vi sætter systemet under “konkursbehandling”, som den amerikanske statsmand og fysiske økonom Lyndon LaRouche beskrev nærmere for årtier siden.

Lad bankfolkene gå i panik, ikke os. Schiller Instituttets stifter Helga Zepp-LaRouche åbner konferencen lørdag morgen med en tale med titlen: "Lad os vinde Mission Impossible eller finde en anden planet!" Lad ikke din nabo eller din familie overbevise dig om, at "der er intet vi kan gøre". Schiller Instituttet er kendt som "folkene med løsningerne", og vi tager styringen nu. Det døde gamle system skal erstattes af en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der bygger på den samme filosofiske hjørnesteen i statskunst, som gav anledning til den Westfalske Fred i 1648. Disse principper virkede før, og de vil virke igen, fordi de er baseret på viden om, at mænd og kvinder er anderledes end dyr, at de er i stand til kreativ fornuft og til at mobilisere viljen til at ændre samfundet i en mere menneskelig retning.

Ud over det vanvid, der hersker i USA og Europa, er størstedelen af menneskeheden i stigende grad fast besluttet på at gøre op med fattigdommen, gøre en ende på sulten, bygge vidtstrakte jernbanelinjer med højhastighedstog, endog udvikle fusionskraft, kolonisere Månen og derefter tage til Mars. Dette er nogle af de temaer, der drøftes på det internationale økonomiske forum i Sankt Petersborg i Rusland i denne uge; det amerikanske udenrigsministeriums forsøg på at organisere en verdensomspændende boykot af forummet mislykkedes. Kinas Global Times, der konstaterer, at den nuværende herskende amerikanske elite har til hensigt at "afkoble" de vestlige økonomier fra Kina, stillede endnu en gang spørgsmålet i dag: Ville det ikke være langt nemmere og mindre omkostningsfuldt for USA at opgive sin stræben efter overherredømme og i stedet samarbejde med Kina, snarere end at insistere på at lede efter nye, akutte mineralleverandører, fordi man nægter at samarbejde med Kina?

De ofte ignorerede sydamerikanske nationer Paraguay og Bolivia viste i denne uge, hvordan det westfalske princip om fred gennem fælles udvikling kan fungere. De to nationers præsidenter, Luis Arce og Mario Abdo Benitez, mødtes for at

fejre årsdagen for afslutningen af Chaco-krigen i 1932-1935, en ond, meningsløs brodermorderisk konflikt, hvor mere end 100.000 paraguayanere og bolivianere døde i en krig, der var orkestreret af engelsk-hollandske finansinteresser, som søgte at få kontrol over begge landes olieressourcer. De to parter hyldede begge nationers krigsofre ved at drøfte samarbejde om gensidig og regional udvikling, herunder opførelse af transkontinentale jernbaner, der for længst burde have været anlagt, og som forbinder sydamerikanske indre landsdele med Atlanterhavet og Stillehavet i samarbejde med deres naboer.

Der er et liv efter "The City" of London og Wall Streets død – og det vil være et langt bedre liv, end det vi udsættes for nu. Slut dig til os, og tag andre med for at komme i gang i denne weekend med at få arbejdet gjort.

En afkobling mellem de to systemer eller et nyt paradigme for menneskeheden?

Den 15. juni (EIRNS) – Der er to systemer, som verden står over for i dag; det ene forsøger at redde sin spekulationsboble på 2.000 milliarder dollars på bekostning af reduktionen af den fysiske økonomi og forsyningen af størstedelen af planetens befolkning, om nødvendigt ved hjælp af krig; mens det andet søger samarbejde om store infrastruktur- og videnskabelige projekter for at øge produktiviteten for alle. Disse to systemer er i dag i færd med aktivt at blive afkoblet i krigslignende blokke, en bane, der fører til atomkrig og menneskehedens udslettelse, hvis den

ikke forhindres.

Det første system greb i går til handling gennem den amerikanske centralbank, Federal Reserve, for forgæves at forsøge at bevare sig selv ved at hæve de amerikanske renter kraftigt, et skridt som snart vil føre til yderligere sprængninger af Alting-boblen, herunder gæld i Den tredje Verden og relaterede derivater og meget muligt hele svindelen med kryptovalutaer. Dette systems aggressive sanktionspolitik over for Rusland, og krav om at alle europæiske nationer suspenderer al import af i særdeleshed russisk energi, har nu fået Letland til at slutte sig til Polen i den grusomme karavane retur til middelalderen, ved at tillade og opfordre sin befolkning til at samle buske og grene for at bruge det som brænde – da naturgas og olie ikke længere er tilgængeligt for dem.

Hvilke nationer vil følge efter? Tyskland, hvor hver sjette person nu springer over måltider, fordi inflationen har gjort det umuligt at købe mad? Storbritannien, hvor befolkningens disponible indkomst i år forventes at falde med den største nedgang siden midten af 1950'erne? Eller USA, som ikke er langt bagefter?

Tænk på konsekvenserne af at præsident Joe Biden sendte et brev til olieraffinaderier, hvori han argumenterede: "Jeg forstår, at mange faktorer har bidraget til de forretningsmæssige beslutninger om at reducere raffinaderikapaciteten, som blev truffet, før jeg tiltrådte. Men i en krigstid er det ikke acceptabelt, at raffinaderiernes avancer er langt over det normale niveau og overføres direkte til de amerikanske familier."

"I en tid med krig"? Er der nogen, der har undladt at informere USA's præsident eller dem, der har udarbejdet skrivelsen for ham, om, at Kongressen – den eneste magt, der ifølge forfatningen er bemyndiget til at gøre det – ikke på nuværende tidspunkt har erklæret krig?

Det andet system, der er centreret om alliancen mellem Kina og Rusland, iværksatte også foranstaltninger i går for at styrke det fælles samarbejde mellem de to nationer på både det økonomiske og det militære område, som det blev drøftet i en telefonsamtale mellem præsident Putin og Xi. Det skete på den dag, hvor det internationale økonomiske forum i Skt. Petersborg indledte drøftelserne om alternativer til det bankerotte transatlantiske system.

Men hvis en krig mellem de to afkoblede systemer skal undgås, må det alternativ, der er under opbygning, omfatte et USA, der er radikalt omlagt i retning af det amerikanske systems politik, forbundet med Alexander Hamilton, Henry Carey og Lyndon LaRouche.

Det vil kort sagt være det koncept, der vil blive drøftet på Schiller Instituttets internationale konference den 18.-19. juni, og især på det første panel, "A Decoupling of the Two Systems or a New Paradigm for Humanity", som vil blive ledet af Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche.

Som afslutning og for at tilskynde til deltagelse i den kommende konference, bringer vi her et uddrag af Henry Careys berømte bog fra 1851, *The Harmony of Interests*, fra 1851:

"Verden står over for to systemer... Det ene går ud på at tvinge Unionens landmænd og plantageejere til at fortsætte deres bidrag til støtte for Europas flåder og hære, fattiglemmer, adelige og regenter; det andet går ud på at sætte os i stand til at anvende de samme midler til moralsk og intellektuel forbedring af de suveræne i Amerika. Den ene ser på fortsættelsen af den usle frihandel, som benægter princippet om beskyttelse, men uddeler den som en skat, den anden på at udvide området for den legitime frie handel ved at etablere en perfekt beskyttelse...

"Den ene søger at svække "Hindoo" (inderne *-red.*) og sænke resten af verden til deres niveau; den anden på at hæve

menneskets standard i hele verden til vores niveau. Den ene søger forarmelse, uvidenhed, affolkning og barbari; den anden søger at øge rigdom, komfort, intelligens, kombination af handling og civilisation. Den ene ser på universel krig, den anden på universel fred. Det ene er det engelske system; det andet kan vi være stolte af at kalde det amerikanske system, for det er det eneste system, der nogensinde er blevet udtænkt for at FREMME og samtidig UDLIGNE menneskets vilkår i hele verden.

“Dette er den sande MISSION for folket i disse Forenede Stater.”

Polakkerne fortsætter med at optrappe: Atomvåben til Ukraine nu!

Den 13. juni 2022 (EIRNS) – Polens repræsentant i Europa-Parlamentet og tidligere udenrigsminister, nuværende MEP, Radoslaw Sikorski, sagde i et interview med Italiens L'Espresso den 11. juni: “Vesten har ret til at give Ukraine atomspræghoveder, så det kan beskytte sin uafhængighed”. Yahoo News rapporterede på engelsk: “Han argumenterede, at Rusland brød betingelserne i Budapest-memorandummet om sikkerhedsgarantier ved at nægte at respektere Ukraines suverænitet og integritet, så atomvåben burde leveres tilbage til Kyiv, selv om ukrainerne frivilligt har skilt sig af med dem.” (Budapest-memorandummet” fra maj 1994 er “memorandummet om sikkerhedsgarantier i forbindelse med Ukraines tiltrædelse af traktaten om ikke-spredning af atomvåben” mellem Rusland,

USA, Storbritannien og Ukraine.
<https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%203007/v3007.pdfnr.54421>).

Formanden for det russiske parlament, statsdumaen, Vjatjeslav Volodin, reagerede på sin Telegram-kanal (oversættelse fra russisk) "...Sikorski fremprovokerer en atomkonflikt i midten af Europa. Han tænker ikke på hverken Ukraines eller Polens fremtid. Hvis hans forslag gennemføres, vil disse lande forsvinde, og Europa vil også forsvinde". ...

"Det er på grund af folk som Sikorski, at det er nødvendigt at befri Ukraine, ikke kun fra den nazistiske ideologi, men også at demilitarisere det og sikre landets ikke-atomare status."
https://t.me/vv_volodin/483

Vend kursen væk fra katastrofen

Den 13. juni 2022 (EIRNS) – Den aktuelle kamp er fortsat åbenlys: Overvind den konstruerede, militariserede splittelse mellem Vesten på den ene side og Kina, Rusland og det globale syd på den anden side. At gå efter en fuldstændig afkobling af de to sider kan ikke fungere, og det indebærer fare for en verdenskrig. Vi har brug for et nyt paradigme, hvor nationerne arbejder sammen om at løse nutidens fælles problemer med fødevarer, energi og pandemier og sammen opbygger infrastruktur og skaber videnskabelige gennembrud.

Schiller Institutet har i dag offentliggjort flere detaljer om rækkefølgen af drøftelserne og nogle af deltagerne i weekendens to-dages internationale konference, som afspejler den igangværende, større dialog, der er i gang. Vi stræber

efter en kritisk masse af aktivering på verdensplan for at vende kursen fra katastrofen. Konferencens titel er "Der kan ikke være nogen fred uden en konkursbehandling af det døende transatlantiske finanssystem".

Faren er ekstrem. Det seneste udslag er opfordringen til at forsyne Ukraine med atomvåben. Det europæiske parlamentsmedlem fra Polen, Radoslaw Sikorski, tidligere polsk udenrigsminister, foreslog dette den 11. juni. Han udtalte til det italienske dagblad L'Espresso: "Vi i Vesten har ret til at give Ukraine atomspræghoveder, så det kan beskytte sin uafhængighed..."

Det er bemærkelsesværdigt, at Sikorski er ægtemand til Anne Applebaum, en central funktionær i Global NATO's infowars-afdeling, herunder det der engang blev kaldt den britiske regerings medieprojekt, Integrity Initiative. Hun er medlem af bestyrelsen for National Endowment of Democracy. Disse mennesker er umoralske galninge...

Det er en finte at skyde skylden på hvem som helst og hvad som helst, bortset fra det døende kasino-finanssystem, der har bragt verden til sammenbruddets rand, og som må erstattes.

Sandheden om de økonomiske og strategiske kriser vil være på dagsordenen på Schiller Instituttets konference i denne weekend sammen med spørgsmålene om kultur og videnskab til at løse problemerne og til at sætte en ny kurs for en sikker fremtid for menneskeheden.

Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, erklærede i dag, at deltagelsen i den kommende konference er en uafhængighedserklæring fra fortidens fortabte, dødsdømte politik for civilisationens afslutning.

Deltag i mobiliseringen.
https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference20220618_19

Deltag i Mission Impossible! USA, Rusland og Kina kan opnå fred gennem udvikling

Den 11. juni (EIRNS) – Det blev i dag bemærket af Dennis Speed, en leder i LaRouche-organisationen, at alt, hvad der er muligt at opnå inden for det nuværende politisk-økonomisk-kulturelle paradigme, bestemt ikke er værd at opnå, da civilisationen er dømt til undergang, hvis dette paradigme ikke bliver erstattet af et paradigme, der er baseret på værdighed for alle mænd og kvinder på jorden, med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur for samtlige nationer. Dette problem forværres af den gennemgående følelse af pessimisme i verden som følge af, at USA's ledelse er så korrump og inkompetent, at det vil være umuligt at gøre en ende på det vanvittige amerikansk/britiske fremstød for krig mod Rusland og Kina, og i stedet at samarbejde med dem om global udvikling. Helga Zepp-LaRouche indskød: "Så må vi opfordre alle til at deltage i Mission Impossible – samle en fornuftig bevægelse i USA!"

Der er ikke en eneste sjæl i verden, som ikke er klar over, at vores menneskelige civilisation er i alvorlig fare. Ledende politiske og sociale ledere i USA og Europa diskuterer nu afslappet, om der vil blive brugt atomvåben eller ej i det, de hævder som deres højeste prioritet: at besejre Rusland og ødelægge dets økonomi, med Kina som den næste på listen. Den hyperinflationære opløsning af det globale dollarbaserede finanssystem er nu erkendt som værende ude af kontrol – selv JPMorgan Chases administrerende direktør, Jamie Dimon, advarer om, at en "orkan" er ved at ramme det vestlige finanssystem, noget Lyndon LaRouche forudsagde som uundgåeligt i 1971, da

Nixon afsluttede Bretton Woods-systemet med faste valutakurser og fjernede dollaren fra guldreserven. Alle mennesker er berørt af denne hyperinflation, som hurtigt forvandler lønninger og opsparing til toiletpapir. Bevidsthedsødelæggende stoffer er nu blevet legaliseret i Holland, USA, Thailand, Canada og andre steder, hvilket sender et budskab til vores børn, som allerede frygter, at de ikke har nogen fremtid, om, at de lige så godt kan blive skæve og droppe ud, hvilket også på den måde frembringer forstyrrede unge mordere.

Men der er tegn på liv i den vestlige verden på trods af det døende transatlantiske finanssystem. EIR-interviewet med oberst Richard Black (pensioneret), der advarer om, at USA's politiske og militære ledelse er blevet vanvittig og fører verden mod et atomart ragnarok, er gået viralt internationalt med over 750.000 visninger og tusindvis af kommentarer. Oberst Black deltog også i Schiller Instituttets konference den 26. maj sammen med Helga Zepp-LaRouche og den tidligere CIA-embedsmand Ray McGovern, hvor han indkasserede et angreb fra det NATO-skabte "Center for Countering Disinformation" i Ukraine som "russisk propaganda". Dette angreb viser, at LaRouche-bevægelsen er ved at bryde igennem den angloamerikanske "informationskrigsførelse", der har til formål at fastholde befolkningen uvidende og passive.

<https://schillerinstitute.com/blog/2022/04/26/video-col-richard-black-u-s-leading-world-to-nuclear-war/>

I sidste uge opnåede LaRouches uafhængige kandidat, Diane Sare, støttet af hundredvis af frivillige, det "umulige" ved at indsamle langt over 45.000 underskrifter fra registrerede vælgere i staten New York for at få en plads på stemmesedlen mod Senatets flertalsleder, Chuck Schumer, "senatoren fra Wall Street", der blandt sine andre forbrydelser står i spidsen for bestræbelserne på at starte Tredje Verdenskrig og legalisere narkotika. Den lovgivende forsamling i staten New York havde tredoblet det i forvejen byrdefulde krav om 15.000 underskrifter, i tillid til at det ville forhindre enhver

uafhængig kandidat i at komme på stemmesedlen for at udfordre de udpegede kandidater fra det nu smuldrende "topartisystem", som indtil nu har kontrolleret de amerikanske valg. Det umulige er faktisk blevet realiseret.

Det lykkedes Sares kampagne at få adgang til afstemningen, fordi hun byggede på arven fra Lyndon H. LaRouche, ikke kun hans livslange afsløring af den britiske imperialistiske ødelæggelse af verdensøkonomien gennem City of London og Wall Street, men også, og vigtigst af alt, hans løsninger, baseret på en tilgang fra den "Westfalske Fred": at bringe suveræne nationer sammen for at sætte det kollapsende vestlige finanssystem i stand gennem Glass/Steagall-konkursreorganisering; at etablere hamiltonisk kreditpolitik internationalt for at finansiere udvikling og videnskabelig forskning i fusionsenergi, rumforskning og andre skelsættende fremskridt for menneskelige viden.

I dette "LaRouche-år", hvor vi fejrer 100-årsdagen for hans fødsel, er det altafgørende for LaRouches arv hans kreative geniale åndsevner, i erkendelse af det påtrængende behov for at genoprette forpligtelsen til klassisk kultur og klassisk videnskab, at skabe de "vægtige" ideer, der er opstået i de store renæssanceperioder i kulturer rundt om i verden, at skabe et miljø, hvor alle børn får redskaberne til at udvikle deres egne genialiteter, til at blive det, som Platon kaldte en gylden sjæl, og det, som Friedrich Schiller kaldte en "patriot af sin nation og en verdensborger".

Det er måske et mirakel, at et geni som Lyndon LaRouche er opstået fra den døende kultur i USA, men det viser, at det store løfte om det amerikanske eksperiment ikke er blevet udslettet, og at vi som en forenet menneskeslægt faktisk kan opnå det "umulige".

Jan Øberg: Hvorfor vi har brug for en ny sikkerhedsarkitektur?// Nej til Sverige og Finland i NATO. Tale ved Schiller Instituttets seminar den 25. maj 2022

Jan Øberg, freds- og fremtidsforsker, kunstfotograf, og direktør for Transnational Foundation for Peace and Future Research, Lund, Sverige, behandlede problemet med den eksisterende vestlige orden, hvorfor Sverige og Finland ikke bør tilslutte sig NATO – som bør opløses – og nogle principper for løsning af konflikter uden vold.

Jan Øbergs tale begynder 1 time 19 min. inde i videoen.

Jeg vil gerne starte med at takke for invitationen til denne meget vigtige og nødvendige diskussionsdialog, som vi helt sikkert også på et tidspunkt har brug for at have med folk uden for Vesten. Men lad mig bare sige, at jeg har følgende punkter med for at forsøge at skabe en lille smule baggrund for, hvor vi er, ikke nødvendigvis hvad der har ført os hertil, for det har Jens Jørgen Nielsen gjort så glimrende. Men jeg har et andet perspektiv på det, som har at gøre med det amerikanske imperiums fald eller kommende fald, som udfordrer os alle på verdensplan, langt mere end noget andet,

fordi vi ikke ved, hvor fredeligt eller ikke-fredeligt det vil være.

Den anden ting, som jeg vil sige lidt om, og som du bad mig om at gøre, er perspektivet på Sveriges og Finlands tiltrædelse eller ansøgning om at blive medlem af NATO, hvilket er en enorm ændring alle perspektiver. Sverige har tidligere været et alliancefrit, ikke neutralt, men alliancefrit land i mere end 200 år og ændrer jo dette i løbet af et par uger, i panik.

Derefter, hvilket er min hovedopgave – de to andre var lidt korte opgaver. Hovedopgaven er at drøfte, hvordan vi kan skabe en mere sikker verden. Du brugte ordet arkitektur, og den del vil være udgangspunktet for os. Med Gorbatsjovs idé har arkitektur noget at gøre med huse og bygninger. Han talte om et europæisk hus. Så ud fra det, vil jeg tage udgangspunkt i de sidste 30 år. Hvad skulle vi have gjort, og hvad kunne vi meget let have gjort, hvis vi havde haft en anden karakter af lederskab i NATO og den vestlige verden og en anden måde at håndtere Warszawa-pagtens og Sovjetunionens fald på? Men lad mig først og fremmest sige en lille smule om baggrunden.

For 30 år siden var jeg for min del fortaler for, at NATO's eksistensberettigelse var Warszawa-pagtens og Sovjetunionens eksistens. Da disse to efterfølgende var væk, havde NATO ikke længere nogen eksistensberettigelse. Det var ret indlysende for mig. Jeg interviewede folk i NATO, da jeg skrev min doktordisputats. Det var ret åbenlyst for mig, at man på ingen måde kunne argumentere for noget andet, for argumentet var, at Nato eksisterede, fordi Warszawa-pagten i Sovjetunionen eksisterede. I parentes bemærket ved vi alle, at Nato blev oprettet før i 49 og Warszawa-pagten i 55, men i det mindste ville det selv ud fra et realpolitisk synspunkt have været det rette tidspunkt at diskutere, hvad der skulle være efter Nato. Post-nato i den forstand, at Nato havde gjort, hvad det skulle.

Den anden ting, som jeg mener er meget vigtig at sige er, at

vi her har at gøre med noget, som jeg vil sige, ja, Rusland var ansvarlig for krigen, men bag alle krige og al vold ligger en konflikt, og Nato er ansvarlig for denne konflikt, fordi det ikke har afvæbnet sig selv, men endog, imod alle løfter der blev givet til Gorbatsjov, har udvidet den til nu 12 nye medlemmer, hvilket betyder, at hele området fra det nordlige Norge, Finland og ned til Tyrkiet nu er lukket inde, så at sige, og det er en asymmetrisk konflikt i alle disse år, hvor Rusland i de sidste 30 år har været en magt med omkring 8 % af NATO-alliancens militære udgifter i den vestlige alliance.

Så hvis man går tilbage til den første periode under Den kolde Krig, havde Warszawa-pagten omkring 65-75 % af NATO's udgifter – med lidt op- og nedadgående ændringer. Vi har altså – uanset hvordan man definerer det – en asymmetrisk konflikt. Rusland er ikke en supermagt, globalt set, med hensyn til kultur, økonomi, politisk indflydelse og alt det, militært osv. Der er kun én supermagt, og det er USA, og der er kun én superalliance, og det er NATO. Så det jeg ser nu er, at vi er kommet til det punkt, hvor denne NATO-udvidelse tydeligvis går for langt. Alle der ved noget om realpolitik, Mearsheimer, Kissinger, Brzezinski osv. – selv jeg, som ikke er realpolitisk analytiker, advarede mod tanken om at forsøge at få Ukraine med. I aften var der ingen der lyttede. Nato er en autistisk alliance. Ingen lyttede. Ingen lyttede til Putin, som vi lige har hørt. Ingen lyttede til andre advarsler. Ingen lyttede til George Kennan, som kort før sin død sagde: For Guds skyld, lad være med at gøre det, fordi disse mennesker lever i en slags ekkokammer med gruppetænkning. Vi er så store. Vi har en ret på vores side, og vi kan gøre, hvad vi vil. Selv uden at tænke et sekund på, hvordan vi bliver opfattet af den anden side. Jeg tror, at det er et kendetegn i øjeblikket. Nato ser ikke sig selv som en del af en konflikt, og en konflikt kræver to partnere. Nato er grundlæggende – og vores medier ser grundlæggende – at der er én god type, og den hedder Nato, og den har et hus, og den har udvidet sit hus og alt muligt andet.

Og så er der nogen derude på gaden, som hele tiden forsøger at stjæle, som der er en trussel, der vil gøre dårlige ting mod os, osv. Så det virker som om vi er de gode, og hvor vover den der forbryder, som hedder Rusland og Putin. Men vi er ikke i en konflikt, fordi konflikt betyder, at det er en udveksling af handlinger, en handling og derefter en reaktion og derefter en reaktion på reaktionen osv. Så dermed frigør man sig selv for enhver form for ansvar i den nuværende situation. Det er grundlæggende nyt. Der var ingen, der ville have diskuteret i de første år af Den kolde Krig, og der var en konflikt mellem to blokke, som havde en let udveksling, og hvor man havde OSCE og andre til at overveje at lave tillidsskabende foranstaltninger. Der var neutrale lande, stødpudezoner og alt sådant.

Så hvad ser vi i dag? Vi ser ikke et vestligt forsøg på at hjælpe Ukraine. Vi ser et forsøg på at bruge Ukraine som slagmark til at bekæmpe Rusland militært, indtil det er tilstrækkeligt svækket militært, som forsvarsminister Austin fra USA udtrykte det. Så det vil ikke være i stand til at gøre noget lignende igen, og vil ikke komme tilbage til det niveau det var på før. Det er hvad man bruger Ukraine til nu. Man pumper officielt 40, 50 mia. dollars ind i våben. Husk på, at Ruslands samlede årlige budget er 66 mia. \$. Man oprustedede angiveligt Tyskland med 100 milliarder nye dollars, hvilket er næsten dobbelt så meget som det russiske militærbudget. Så i fremtiden vil Rusland have noget i retning af 2 % af NATO's budget eller deromkring i form af militærudgifter.

Og så har man historiens største og ubegrænsede, ubetingede sanktioner, hvilket betyder et forsøg på at undergrave den russiske økonomi. Hvad er det langsigtede formål? Jeg tror ikke, at det vil lykkes. Jeg tror, at Vesten vil få enorme boomerangeffekter af dette og social uro og økonomisk krise, og alle de ting vi allerede har hørt. Men meningen ville være at afskaffe Rusland. Byg en ny mur, og hav intet at gøre med det. Tag Dostojevskij ud af bibliotekerne. Ingen udveksling,

ingen besøg, intet universitetssamarbejde. Afskær det fuldstændigt, og sørg for at Rusland ikke eksisterer mere. Det må ikke opfattes som en trussel.

Det er det, der er problemet for Nato. Nato kan ikke leve uden trusler, uden et billede af trusler, uden at insistere på nogen som en fjende. Så, hvad vil der komme efter dette, når vi ligesom er færdige? Det er der, hvor jeg er lige så bange for en atomkrig. Vi har set det med Rusland; når vi er færdige med Rusland, så kan Vesten koncentrere sig om Kina. Altså, det er hvad Ukraine handler om, efter min mening. Det er ikke en særlig pæn opfattelse, men jeg har et ondskabsfuldt sind. Hvis du ikke har et ondskabsfuldt sind, vil du ikke forstå sikkerhedspolitik og krigsforberedelse, og magtpolitik.

3. del:

Så det er altså her, vi befinder os. Nato er alt andet end en forsvarsalliance. For hvis man har offensive våben, f.eks. atomvåben, langtrækkende våben, som alle stormagterne, Kina, Rusland, Frankrig, Storbritannien, USA osv. har, så er man ikke en defensiv alliance. Man kan sige, at man ikke har offensive hensigter, men hvis man kan dræbe folk 5.000 kilometer væk, så er man ikke defensiv teknisk set, militært set i den andens øjne. Så det har altid været noget forvrøvlet propaganda. Selvfølgelig er det derfor, at alle toneangivende aviser i dag altid sætter ordet forsvar foran en defensiv NATO-alliance. Det er naturligvis fordi det intet har med virkeligheden at gøre. Jeg vender tilbage til forskellen mellem defensiv og offensiv om et øjeblik.

Nu betyder det altså, at medmindre nogen stopper op og tænker sig om, er vi på vej mod forestillingen om en delvis ødelæggelse af Rusland ud af Europa. Jeg tror, at uanset hvor uenig jeg er, og hvor meget jeg tager afstand fra den russiske invasion af Ukraine, er der intet forsvar for det NATO planlægger nu.

De fleste mennesker, der hader Rusland, har aldrig været i

Rusland og har ingen russiske venner. De fleste mennesker, der er meget skeptiske eller kritiske eller negative over for Kina, har aldrig været i Kina. Sådan kan man blive ved. Disse billeder af hvem vi skal hade, og hvem vi skal elske, er konstrueret af medierne, fordi medierne splitter os, de befinder sig et sted mellem os og virkeligheden, for dem, der ikke kan tage til disse steder og se det med egne øjne, sådan som jeg har været i stand til, og jeg har jo aldrig været et sted i verden, hvor det ser ud som medie billedet. Ingen konflikt, ingen krigsførelse, ingen krigszone eller noget andet sted.

Så lad mig sætte dette i perspektivet af Finland og Sverige. Finland og Sverige, især Sverige, som jeg kender bedst, da jeg bor her, har i de sidste 20-30 år ændret alt det, der var forbundet med svensk neutralitet og alliancefrihed, og alt fra Olof Palme, fælles sikkerhed og nedrustning og et stærkt FN og at sende tropper til FN osv., alt for dem der er internationale lyttere. Det, som Sverige var før, har intet med det i dag at gøre længere. Det har ødelagt hele sin egen unikke sikkerhedsmæssige og politiske identitet, og derfor har det hele tiden samarbejdet, politisk og med hensyn til militærindustri og strategisk infrastrukturplanlægning, med USA og NATO, store øvelser og NORLAND i den nordlige del af Sverige, værtslandsstøtteaftalerne, så amerikanerne kunne komme i en krise, selv før NATO-medlemskabet.

Man kan blive ved på den måde. Så der er intet overraskende i den forstand. Det der overrasker mig er, at Sverige tiltræder uden en egentlig offentlig diskussion. Sverige tiltræder uden en folkeafstemning, hvor 48 % af befolkningen ifølge meningsmålinger går ind for NATO-medlemskab; og 25 % NEJ og resten har ikke besluttet sig. Jeg vil mene, at 75 % for NATO-medlemskab ville være et minimum for en så stor, grundlæggende og bindende ændring af vores lands udenrigs-, sikkerheds- og forsvarspolitik. Så man får dette igennem på ingen tid. Så er spørgsmålet, hvem der har presset jer til at gøre det? Tja,

jeg har ikke spurgt ham. Jeg tror, at nogen har planlagt dette. Brug Ukraine som et påskud for at få Sverige og Finland ind så hurtigt som muligt. Og spørg ikke folket. Det er lidt anderledes i Finland, for ifølge meningsmålinger der, var der 76 % af befolkningen, som var for et NATO-medlemskab.

Men man kan også spørge sig selv, hvordan dette blev skabt? Så igen, mediernes rolle er meget vigtig i den forstand, at der grundlæggende set kun har været pro-NATO-artikler, pro-NATO-eksperter, pro-NATO-militære synspunkter og "frygtologi" i de toneangivende medier, som er pro-NATO. Ideen om at bruge folks frygt for, at noget skal ske. Jeg mener, Putin vil besætte Gotland og Sverige på ingen tid eller de danske øer uden for Sverige eller Bornholm. Det vil ske meget hurtigt.

Dette er at bruge folk, der ikke er eksperter, og de fleste mennesker er ikke inde i sikkerhedspolitik, for at få dem til at acceptere de mest forfærdelige politiske tiltag, hvad enten det er terror eller det er COVID, det er alt sammen bygget på "frygtologi". Så det var mine to første punkter, baggrunden for Sverige, Finland. Jeg er dybt bekymret for sidstnævnte, fordi det kun vil være et spørgsmål om tid, før der vil være en anmodning om at have amerikanske baser i de to lande, ligesom der vil være i Danmark og Norge.

Putin har sagt, at han er ligeglad med et formelt medlemskab. Men hvis I etablerer infrastrukturen til krigsførelse mod mit land, så vil jeg reagere. Så vi reducerer nordmændenes, danskernes, svenskernes og finnernes sikkerhed meget systematisk. Vores ledere og de eliter, der træffer disse beslutninger, er mere loyale over for Washington og Bruxelles end over for deres eget folk.

Det er der ord for.

Så jeg er enig. Det er ikke let at tale om alternativer i denne situation. Jeg er enig med dem, der har sagt, at dette er den farligste krise siden 1945, og jeg medregner Cuba-

krisen. Og en af grundene, bør jeg tilføje, er, at der har været en enorm intellektuel nedrustning. Man kan sige alle mulige dumme ting og slippe af sted med det. Som minister i dag har man aldrig læst en bog om konflikter, afskrækkelse, fred eller noget som helst andet. Vi har altid haft mange våben, for mange efter min mening, men vi har haft ansvarlige politiske ledere, som vidste, hvad de gjorde. Jeg er ikke sikker på, at de nuværende politikere i deres hjemlande ved, hvad de gør. Hvis der var et eller andet, var det fordi både Kennedy og Khrusjtjov var intellektuelle og havde kontakter med hinanden og kendte hinanden godt. I dag er der ingen kommunikation, og der er ingen viden. Man kan slippe af sted med at sige ting, som er banale. Man har ikke engang journalister, der kan stille spørgsmål som: Hvor ved du det fra? Hvorfor ser du det på den måde?

Så det alternativ, jeg ønsker at vælge, er at afskaffe NATO. Jeg siger ikke, at det vil være det første man gør, de vil nok i stedet tænke på at etablere et alternativt system, som vil gøre Nato overflødigt. Jeg er til forestillinger og idéer, men hvis vi ikke har det, vil vi ikke få succes eller overleve. Der må være en god idé et eller andet sted. Og det er ikke inden for militarismens rammer. Så hvis man starter med en ren tavle i Europa, hvordan ville europæisk sikkerhed i ens hus se ud?

Først og fremmest ville det være baseret på et par begreber, hvoraf det ene er fælles sikkerhed. Vi kan ikke føle os sikre, hvis den anden part ikke føler sig sikker sammen med os, når vi lever i en verden [uhørlig]...

For det andet, ikke national militær sikkerhed, men menneskelig sikkerhed og global sikkerhed.

For det tredje at prioritere konfliktløsning og civile midler og kun gribe til militæret som den sidste mulighed, i overensstemmelse med FN's charter. Hvis vi bare kunne gennemføre FN-pagten, denne tankegang, som er det mest

gandhianske dokument, menneskeheden har, og det mest intelligente, især artikel 1, som siger, at fred skal skabes med fredelige midler. Det er meget enkelt. Vi skal bare vende alt, hvad Nato gør, om man vil, på hovedet.

Til dem der mener, at vi bør have et militært forsvar, burde vi have et defensivt forsvar, defensive våben, og våben som har kort rækkevidde og begrænset destruktiv kapacitet og derfor kan bruges til selvforsvar på hvert lands territorium, så længe vi har lande eller nationalstater. Alt andet vil altid betyde, at andre vil betragte os som en trussel. Så det defensive militære system er et system, der kun fungerer, når nogen kommer ind på ens territorium, om man vil, eller når der gøres indgreb i ens politik, eller hvad det nu er. Og hvorfor taler jeg ikke kun om fysisk invasion? Alle, der siger at vi er fredelige, skønt vi kan dræbe jer 5.6000 kilometer væk, har ingen idé om, hvad forsvarsevne er.

Det betyder naturligvis, at atomvåben skal afskaffes, fordi ingen ønsker at få atomvåben anvendt på deres eget territorium. Det er ganske fornuftigt, vil jeg sige. De er kun beregnet til andre. Så man har en forsvarsevne i militæret, og man kan diskutere, hvilken type nye teknologier vi ville anvende for dette. Men jeg vil sige, at det ikke er umuligt. Måske langt flere helikoptere end kampfly og den slags ting.

For det andet har vi brug for civilforsvar. Det som COVID-krisen også har vist os er, at der ikke er noget forsvar for folk. De mest nødvendige ting og ikke-militære trusler som ingen planlægger efter. Covid var efter min mening ikke en sundhedskrise. Det var en sikkerhedspolitisk fallit. Ingen havde mundbind. Ingen havde udstyr til hospitalerne. Hvad er det? Sikkerhed. Men vi spilder alle de milliarder af dollars på militære ting. Jo mere vi gør det, jo mere truer vi andre, og jo mere øger vi sandsynligheden for krigsførelse. Så enkelt er det. Så enkelt, at politikerne ikke forstår et ord af det.

Og så for det tredje, civil modstand. Det vil sige, hvis man

mod ens ønsker og planlægning bliver besat eller underlagt, udsat for overgreb eller hvad som helst. Hvad man gør er at sikre, at fjenden, besætteren, ikke vil være i stand til at arbejde sammen med en. Man nægter besætteren samarbejde, at ens samfund fungerer osv. Man laver voldgrave, fordi man ikke kan administrere et sådant samfund, hvor der ikke er et samarbejde med lokalbefolkningen.

Så alt dette er, hvis man spørger mig, hvordan et godt militær og et godt forsvarssystem ville se ud? Dette er mine tre eller fire svar. Men først og fremmest er forsvaret ikke det vigtigste. Det er, om vi kan lære at håndtere konflikter i tide og utide med mindst mulig eller slet ingen vold. Det er menneskehedens udfordring. Nummer et, kan vi lære at konfrontere hinanden og lære af konflikter; ikke planlagt drab på hinanden. Vi har afskaffet slaveriet. Vi har gjort op med kannibalisme. Vi har afskaffet det absolutte monarki, osv. Kan vi virkelig ikke lære at være anderledes? Fordi konflikter er gode. Det er godt, at vi er forskellige. Det vigtige er, at vi lærer at leve i enhed og med fred mellem forskellige grupper. Vi vil aldrig blive ens. Det er derfor, at det amerikanske imperium må afskaffes, fordi det har den idé, at alle skal være ens.

Til slut kan jeg se, at tiden er ved at løbe ud. Dette er naturligvis urealistisk i den forstand, at det militærindustrielle/medier/akademiske kompleks vil være imod det. Man kan ikke sælge våben til et sådant system, som jeg nu har skitseret. Selvfølgelig vil de der mener, at atomvåben er godt, fra Kina til USA, også være imod det. Men der er ingen måde, hvorpå menneskeheden kan overleve i det lange løb uden afskaffelse af atomvåben. Derfor er traktaten om at gøre dette absolut nødvendig. Det er meget trist at se, at alle atommagterne ikke har modet til at sige nej til atomvåben, for det er nu international lov.

Alle dem der har atomvåben er i den forstand ulovlige stater. De bygger på terrorfilosofien, nemlig massedrab på civile. Vi

er ikke part i en konflikt. Den største konflikt inden for terrorisme er ikke ISIS eller al-Qaida. Det er atomismen.

Så jeg mener, at der er alle muligheder, som f.eks. også Panscheel, det at leve sammen, de fem principper. Vi er nødt til at tænke anderledes for at skabe en bedre verden og ikke lade os undertrykke på kort sigt af krigstrusler. Jeg ved, at situationen er meget forfærdelig, og jeg er pessimist på kort sigt, men hvis vi er i stand til at komme igennem denne forfærdelige krise, som vi befinder os i nu, kunne verden blive et så smukt sted, og USA vil være et smukt land, der ikke har et imperium, og verden vil være et bedre sted, når Nato og det amerikanske imperium er væk, og vi kan arbejde sammen i et multipolært flerpartisystem og samarbejde i stedet for at have konfrontationer, arbejde på fælles visioner i stedet for at planlægge krige. Mange tak.

POLITISK ORIENTERING den 9. juni 2022:

Ingen fred uden konkurrence af vestens finanssystem.

Se vores kommende

videokonference.

Med formand Tom Gillesberg.

NATO's vicegeneralsekretær: Ingen garantier til Rusland for at der ikke vil blive placeret atomvåben på finsk og svensk territorium

Den 8. juni (EIRNS) – I faretruende provokerende bemærkninger udtalte NATO's vicegeneralsekretær, Camille Grand, i går, at NATO absolut ikke vil give Rusland garantier for, at der ikke vil blive placeret atomvåben i Sverige og Finland – sidstnævnte deler en 1.300 km lang grænse med Rusland og har ansøgt om at blive medlem af NATO. "Hvert land er frit stillet på det nukleare område med hensyn til at placere eller ikke placere sådanne våben. Vi taler ikke om at opstille nogle principielle begrænsninger for alliansens mulige handlinger", sagde den ansvarlige for NATO til den schweiziske tv-station RTS i et interview, der blev offentliggjort den 7. juni.

Grand, en fransk diplomat, der kom til NATO efter en længere periode som direktør for den rabiater anglofile strategiske tænketank Foundation for Strategic Research (FRS), tilføjede: "Hvert NATO-medlemsland træffer suverænt afgørelse om dette spørgsmål. Og nu er der ikke noget sådant spørgsmål. Men jeg

mener ikke, at det i den nuværende situation er nødvendigt at give Rusland nogen garantier med hensyn til vores militære position i regionen.”

Han udelod heller ikke Ukraine fra ligningen, og erklærede at landets optagelse i NATO ikke er på dagsordenen på nuværende tidspunkt, men når konflikten vil være løst, vil Kyiv “selv kunne beslutte, hvordan de ønsker at placere sig i den europæiske sikkerhedsarkitektur.”

Rusland har i næsten 30 år gjort det klart, at NATO’s ekspansion op til landets grænser, især hvis denne fremrykning omfatter atomvåben, er et {casus belli}.

Kan vi få USA til at samarbejde om at oprette et nyt globalt kreditsystem? Schiller Instituttets ugentlige webcast med Helga Zepp-LaRouche den 8 juni, 2022

HARLEY SCHLANGER: Goddag, jeg er Harley Schlinger, og velkommen til vores dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 8. juni 2022.

Om ti dage afholder vi en ekstraordinær konference, en opfølgning på den række konferencer, som Schiller Instituttet har sponsoreret for at behandle behovet for en ny sikkerheds- og finansarkitektur. Denne konference har titlen: "Der kan ikke være fred uden en konkursbehandling, reorganisering, af det døende transatlantiske finanssystem". (https://schillerinstitute.nationbuilder.com/conference20220618_19)

Jeg mener, at det er det sted, vi bør begynde, for lige nu ser det ud til, at der ikke bliver fred, medmindre vi kan få gennemført en konkursreorganisering.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Ja. Det er klart, at det 64 millioner dollars dyre spørgsmål er, om vi kan få USA til at samarbejde med Rusland, Kina, Europa og andre nationer om at etablere et nyt globalt kreditsystem, som vil være løsningen på denne krise? Det er et spørgsmål, som jeg havde stillet på en tidligere Schiller Institut-konference den 26. maj til Ray McGovern og senator Richard Black (pensioneret), da det er meget væsentligt. Hele verden er i en sådan uro lige nu, krigsfaren, at der er dem der ønsker, at krigen skal fortsætte, indtil "Rusland er ødelagt", som den tyske udenrigsminister Baerbock hele tiden gentager, eller USA's forsvarsminister Austin, der ønsker, at Rusland skal "skæres i stykker", og mange andre, der taler på den måde. Men der er også mange lande, der nu er i en position, hvor de ikke ønsker at blive trukket ind i en geopolitisk konflikt mellem USA på den ene side og Rusland og Kina på den anden side; og der er dem, der presser på for at forhandle og få fred.

Men det store spørgsmål, som alle har i tankerne, eller hvis de ikke overvejer det, er baggrunden: Kan USA inddrages i en kombination af lande, der tager fat på det faktum, at det finansielle system er ved at sprænge i luften i et hyperinflationært sammenbrud, eller ej? For det er efter al sandsynlighed det spørgsmål, der vil være afgørende for udfaldet af denne forfærdelige krise.

Den gode nyhed er, at der er kræfter i USA, som går ind for denne politik. Det er meget lidt kendt i resten af verden, fordi massemedierne ensidigt mørklægger dette. Men vi har netop – og når jeg siger “vi”, mener jeg LaRouche-kræfterne i verden – vi har netop opnået et stort gennembrud i form af, at senatskandidat Diane Sare opnåede nomineringen som kandidat i staten New York, ved at indsamle langt over 45.000 underskrifter for at komme på stemmesedlen, og dette er ikke blevet anfægtet af valgmyndighederne. Det betyder, at Diane Sare efter al sandsynlighed, medmindre senator Charles Schumer, som er hendes rival, vil anfægte dette, vil være kandidat som uafhængig som en LaRouche-kandidat ved det kommende valg i november, og hun vil være {den} førende stemme for dette program for at indføre Glass-Steagall, for at få et nationalt banksystem i alle lande, for at få et nyt kreditsystem og for at fremme et lynprogram for fusionskraft og samarbejde i rummet for at øge produktiviteten i verdensøkonomien.

Det er virkelig gode nyheder! Hvis man nu synes, at der allerede er videoen af det interview, som vi lavede den 26. april med oberst Richard Black (pensioneret), der nu når 800.000 seere, at kombinationen af senator Black, som er en konservativ patriot i det republikanske parti, og Ray McGovern, som er en af grundlæggerne af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS) – hvis man tager senator Black, Ray McGovern, Diane Sare, så repræsenterer de alle forskellige vinkler af det politiske spektrum i USA, men jeg tror, det er vigtigt for resten af verden at blive yderligere opmærksom på, at der er en sådan modstand mod den nuværende konfrontationskurs. Det betyder, at der er et håb om, at USA kan vende tilbage til sin politik fra Den amerikanske Frihedskrig, til Lincolns, FDR's og Kennedys politik, og at vi forhåbentlig kan løse denne krise på en fredelig måde.

Det kan virke som et langt perspektiv, men hele denne diskussion vil blive taget op på vores kommende Schiller

Institut-konference, som du lige har nævnt, Harley, og denne konference kommer naturligvis på et yderst vigtigt tidspunkt, fordi der nu er flere og flere mennesker, der er klar over faren; at vi befinder os i en farligere situation end nogensinde i verdenshistorien, farligere end under Cuba-krisen, men meget få mennesker bortset fra os selv, hvis nogen overhovedet, taler om at tage fat på årsagen til at vi befinder os i denne krigsfare, nemlig den absolut trøstesløse tilstand i verdens – især det transatlantiske – finanssystem, og hvad vi skal gøre ved det.

Det må naturligvis besvares med min afdøde mand Lyndon LaRouches fire love, og Diane Sare er absolut talskvinde for dette synspunkt. (https://larouchepub.com/lar/2014/4124four_laws.html) Hun vil naturligvis være en meget fremtrædende taler på vores kommende konference, så I bør virkelig hjælpe med at gøre denne konference kendt, fordi den tilføjer et nyt perspektiv, som de fleste mennesker ikke kender, men som fuldstændig ændrer synet på, hvor vi befinder os strategisk set.

Se resten af interviewet med Helga Zepp-LaRouche i videoen.

Diane Sare vil være på stemmesedlen i november!

Den 7. juni 2022 (EIRNS) – Tirsdag var fristen for vælgere til at anfægte uafhængige kandidaters opstillingspapirer, og der blev ikke indgivet én eneste indsigelse mod LaRouche-partiets kandidat til det amerikanske senat, Diane Sare.

Hendes var den eneste opstillingsansøgning til et statsligt embede, hvor der ikke var nogen indsigelser fra vælgerne, hvilket viser, at kravet om 45.000 underskrifter er uhørt vanskeligt, som burde afskaffes.

Sare havde fordel af sin over 33-årige tilknytning til det afdøde amerikanske geni Lyndon LaRouche, og den organisation som han skabte, og som dygtigt ledes af hans enkefrue, Helga, med en stab af dedikerede revolutionære, der blev trænet til at gøre det umulige.

Den eneste tilbageværende udfordring for Sares status på stemmesedlen vil være, hvis en anden amerikansk senatskandidat hævder, at Sare har krænket deres rettigheder ved ikke at opfylde kravene (højst usandsynligt).

Den 14. juni er fristen for denne fjerntliggende mulighed. Så den overvældende sandsynlighed er, at Diane Sare vil være på stemmesedlen den 8. november som LaRouche-partiets kandidat til posten som USA's senator for New York.

I tirsdags bekræftede New Yorks valgkontor, at ingen vælgere kan anfægte de titusindvis af underskrifter, som Diane Sare har indsendt for at få adgang til valget som kandidat til posten som senator i USA fra New York – så medmindre en af de andre kandidater, som f.eks. Senatets flertalsleder, Chuck "Killer" Schumer, indgiver en klage, vil hun være på stemmesedlen som kandidat for LaRouche-partiet!

Sares kandidatur bringer Lyndon LaRouches anskuelser til den fjerdestørste stat i USA. Hendes program opfordrer til samarbejde mellem USA, Rusland, Kina og Indien, til en omstrukturering af verdensøkonomien med henblik på "win-win-samarbejde om store projekter inden for infrastruktur og udforskning af rummet". Hendes opfordring til at "respektere alle nationers suverænitet" står i skarp kontrast til den krigeriske indblandingspolitik, der fremmes af den britiske imperialisme og dens meningsfæller, som har indtaget

Washington, DC.

Et USA, der genindfører Glass-Steagall, indfører national bankvirksomhed, udsteder lån til omfattende infrastruktur og samarbejder internationalt for at realisere kontrolleret kernefusion, vil være en velkommen kraft til gavn for kloden. Et sådant tiltrængt USA har en ledende rolle at spille for at gøre en ende på geopolitikkens, unipolaritetens og den "grønne" malthusianismes imperialistiske synspunkter for altid.

Uden et sådant skift i USA og blandt andre lande i det transatlantiske område er det langsigtede potentiale for fred i verden stort set ikke-eksisterende.

**NYHEDSORIENTERING MAJ-JUNI
2022:
Dansk-svensk videokonference
d. 25. maj 2022:
For en ny sikkerheds- og
udviklingsarkitektur for alle
nationer,**

**ikke en styrkelse af
geopolitiske blokke.**

**NEJ til at afskaffe
forsvarsforbeholdet**

**NEJ til Sverige og Finland i
NATO**

Download (PDF, Unknown)

**Link til POLITISK ORIENTERING
den 9. juni 2022**

Med formand Tom Gillesberg.

Se programmet her.

**Grundlaget for fred –
Panscheel principerne**

København den 3 juni, 2022. Schiller Instituttet opfordrer til en international konference for at etablere en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur i traditionen fra Den Westfalske Fred.

Det er der presserende behov for.

Den skal fastlægge de fem principper for fredelig sameksistens, det såkaldte Panchsheel, som blev fastlagt i 1954 af Indien og Kina, og som stadig den dag i dag er den eneste formel, der kan danne grundlag for fred. Udtrykket "Panchsheel" er dannet af Panch + Sheel, som betyder fem principper eller tanker.

1. Gensidig respekt for hinandens territoriale integritet og suverænitet.
2. Gensidig ikke-angreb.
3. Ikke-indblanding i hinandens indre anliggender.
4. Lighed og gensidig fordel;
5. Fredelig sameksistens.

Helga Zepp-LaRouche vil også tilføje, at der må skabes en gensidig afskaffelse af alle atomvåben, baseret på de principper, som Lyndon LaRouche definerede i sit berømte begreb om Det strategiske Forsvarsinitiativ (SDI). Det er idéen om, at alle atomvåbenmagter bør arbejde sammen om at gøre atomvåben teknologisk forældede gennem udvikling af nye forsvarsvåben baseret på nye fysiske principper, som kan tilintetgøre atommissiler.